

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

Cyrilometodějská teologická fakulta

Katedra pastorální a spirituální teologie

MARIÁN FROLO

KNĚŽSKÁ OSOBNOST: HUBERT ŠULA

Duchovní profil a vyhodnocení

Bakalářská práce

Vedoucí práce: **doc. Dr. Michal Altrichter, Th.D.**

OLOMOUC 2019

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně a použil jsem při tom jen uvedené prameny a literatury.

V Olomouci dne 11. dubna 2019

.....

Děkuji doc. Dr. Michalu Altrichterovi, Th. D., za odborné vedení práce, cenné rady a inspirativní podněty. Dále děkuji našemu současnému duchovnímu otci P. Martinu Sudorovi za veškerou podporu a poskytnutí archivních a statistických údajů. Rovněž děkuji všem, kteří byli ochotni podělit se o své vzpomínky na P. Huberta Šulu a jejichž vyprávění jsem v převážné většině mohl nahrát.

V neposlední řadě děkuji arcibiskupství olomouckému za umožnění přístupu k materiálům a za umožnění jejich zpracování a použití v této práci.

OBSAH

ÚVOD	6
1. FORMACE KNĚŽÍ V 1. POLOVINĚ 20. STOLETÍ.....	7
1.1 Formace bohoslovců obecně	7
1.2 Situace církve v prvních letech po vzniku republiky	9
1.3 Třicátá léta a fenomén hospodářské krize	11
1.4 Kněžská formace v období II. světové války.....	12
1.5 Situace v Olomouci mezi lety 1945-1948	13
2 KLIMA NÁBOŽENSKÉHO ŽIVOTA V OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZI VE 40. A 50. LETECH 20. STOLETÍ.....	14
2. 1 Období studia ve vidnavském semináři	16
2.2 Seminář ve Vidnavě v době studií Huberta Šuly.....	17
3 KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ A PRIMICE HUBERTA ŠULY	19
3.1 Jeho spolužáci – kněží v ročníku.....	19
3.2 Jeho představení v semináři a tehdejší vyučující na fakultě	20
4 ŽIVOTOPIS HUBERTA ŠULY A MÍSTA JEHO PŮSOBENÍ. OBDOBÍ U PTP	23
4.1 Životopis P. Huberta Šuly	23
4.2 Přehled ustanovení ve farnostech	25
4.3 Období u pomocných technických praporů.....	26
5 PŮSOBENÍ V HLADKÝCH ŽIVOTICÍCH	28
5.1 Vzpomínky pamětníků.....	28
5.1.1 Vyprávění Jaroslava Šuly, synovce.....	28
5.1.1.1 Rané vzpomínky.....	28
5.1.1.2 Rodinné návštěvy a výlety do přírody.....	30
5.1.1.3 PTP	31
5.1.1.4 Farská slečna	32
5.1.1.5 Závěť	32

5.1.2 Vyprávění Ireny Fenclové, farnice	33
5.1.2.1 Vzpomínky na začátky P. Huberta	33
5.1.2.2 Osobnost P. Huberta	34
5.1.2.3 Příhody s P. Hubertem	34
5.1.2.4 Služba ve farnosti	35
5.1.2.5 Hubert Šula a Božena Huvarová	36
5.1.2.6 Hodnocení	36
5.1.3 Vyprávění Petra Billa, místního občana	37
5.1.4 Vyprávění Ludmily Kramolišové	39
5.1.5 Vzpomínky členek chrámového sboru	40
5.1.6 Vyprávění Miroslava Klose, varhaníka	42
5.1.6.1 Seznámení a varhanická služba	42
5.1.6.2 P. Hubert a slečna Huvarová	43
5.1.6.3 Opravy kostelů	43
5.1.6.4 Duchovní stránka	44
5.1.6.5 Společenská stránka	45
5.1.6.6 Závěrečná léta	46
5.1.7 Vyprávění ing. Marie Žárské, učitelky	48
5.2 Statistické údaje o působení ve farnosti Hladké Životice	51
6. CELKOVÉ VYHODNOCENÍ OSOBNOSTI KNĚZE HUBERTA ŠULY	53
ZÁVĚR	54
Literatura a prameny	55
Seznam zkratk	58
Přílohy	59

ÚVOD

V této bakalářské práci se budeme zabývat životem kněze Huberta Šuly, a to se zřetelem k duchovní stránce jeho života. Téma jsem si zvolil z několika důvodů: předně, pocházím z místa, kde P. Šula nejdéle působil. Téměř celých 50 let byl na jednom místě, takže mě kněžsky provázel prakticky od narození až do své smrti. Dalším důvodem je jistě i to, že by o P. Šulovi bylo potřebné něco napsat. Jedná se o významnou postavu, která má své zastoupení v regionálních duchovních dějinách. Místní farnost a několik generací je mu vděčných. Spojuje několik politických režimů, které v jedné osobnosti nacházejí syntézu.

Práce je rozdělena do několika kapitol. Nejprve se obecně věnujeme tomu, jak probíhala formace kněží v první polovině 20. století, na jejímž konci P. Šula vystudoval na kněze. Dále probereme, v jakém společenském a duchovním klimatu se během svých studií a krátce po nich Hubert Šula ocitl. Součástí této kapitoly bude i oddíl, věnovaný vidnavskému období bohosloveckého studia. Teoretickou část završí kapitola, zabývající se závěrem studia v Olomouci.

Po teoretické části přichází na řadu část praktická. Seznámíme se s životem Huberta Šuly a s prvními roky po vysvěcení, kdy kněžská služba byla zanedlouho přerušena nuceným pobytem u pomocných technických praporů.

Stěžejní část práce pak tvoří pátá kapitola, která zachycuje vzpomínání pamětníků na kněze Huberta Šulu. Jde především o farníky z farnosti, kde nejdéle působil, ale i o jiné lidi, kteří s ním přišli do kontaktu či s ním spolupracovali. Tyto vzpomínky jsou z části zaznamenané zvukově na diktafon a poté přepsány, v některých případech autoři poskytli své svědectví dopředu písemnou formou.

Pro svou práci jsem si zvolil jednak induktivní metodu, kdy z jednotlivých údajů vytvářím obecnější znění, a dále metodu svědectví za pomoci nahrávek. Tyto nahrávky pak přímo nevyhodnocuji, ale nechávám je jako status quo. Přesto ale pracuji i s jakousi metodou porovnání, kde jsou výpovědi vedle sebe.

1. FORMACE KNĚŽÍ V 1. POLOVINĚ 20. STOLETÍ

Formace kněží probíhala ve dvou kontextech. Jednak to byl středoevropský kontext politický, do něhož zapadá i církev v Československu, a dále kontext, deklarovaný bytím univerzální církve, vyjádřený v různých sděleních a dokumentech o formaci bohoslovců. Formace bohoslovců se odehrávala ve dvou rovinách: intelektuální na fakultě a seminární, směřující ke kněžství samotnému.

1.1 Formace bohoslovců obecně

Nejprve se budeme věnovat obecné formaci bohoslovců. Máme tím na mysli to, do jaké míry je bohoslovec formován prostředím a do jaké míry má svobodu. Východiskem pro úvahy nám budou dvě knihy. V první řadě kniha Pavla Ambrose SJ *Svoboda k alternativám*¹.

Velmi důležité jsou osobnostní předpoklady. Zde hraje v první řadě velkou roli výchova. Podle Ambrose je podstatou výchovy formace a prevence. Výchova má rozvinout to nejlepší, co je člověku dáno, jeho kvality či talenty. V tomto smyslu je výchova formací, podnícením a rozhojněním možností přítomných v člověku. Z druhé strany má výchova rovněž zmenšit a zeslabit negativní tendence, přítomné v člověku. V podstatě neexistuje výchova, pokud chybí jedno nebo druhé zaměření².

Jak přenést výše řečené obecné do budoucí kněžské služby, rozebírá Ambros dále na základě svědectví Tradice³. Nejvýraznější svědectví pochází od Jana Zlatoústého, který ve 4. století sepsal Šest knih o kněžství. Přípravení pro pastýřský úřad jsou podle něj ti, kdo ostatní převyšují v duchovní znamenitosti. K tomu pomáhá např. znalost Písma.

Důležité je také přijetí zodpovědnosti za svěřený lid. K tomu patří i schopnost mluvit veřejně a hlavně teologicky věrohodně, schopnost správně předávat nauku. Jistěže kněz má mít svobodu svědomí, ale má také správně formovat postoje církve. Samotná role kněžství je podle Jana Zlatoústého zprostředkující, kněz přináší nebe na zem a zemi k nebi. Nejvíce se to projevuje ve slavení eucharistie.

¹ Ambros, Pavel. *Svoboda k alternativám. Kontinuita a diskontinuita křesťanských tradic*, Olomouc 2008-2009.

² Srv. Ambros, *Svoboda k alternativám*, s. 24-25.

³ Tamtéž, s. 175-199.

Další zajímavé a podnětné úvahy přináší Mons. František Cinek, svého času spirituál kněžského semináře v Olomouci, v knize *K národnímu probuzení moravského dorostu kněžského 1778-1870*⁴. V období josefínských reforem a ještě spoustu let poté rozhodně nebyli kandidáti kněžství formováni tak, jak si to představoval Jan Zlatoústý.

K tomu je nejprve nutná trocha historie. Krátce po vzniku brněnského biskupství roku 1777 bylo teologické studium přesunuto do Brna. Vydrželo tam ovšem jen několik let, Josef II. roku 1782 studium opět přesunul do Olomouce. Univerzita byla ovšem změněna na pouhé lyceum, jakýsi nový typ vysoké školy, ale nikoli univerzity. Roku 1783 Josef II. zavedl generální semináře, které měly být jedinými teologickými učilišti pro dané území. Byly to ryze státní ústavy, vláda jmenovala představené i vyučující. Josef II. však pokračoval v reformách i nadále. Studium bylo nejdříve pětileté, poté čtyřleté a jednu dobu dokonce trvalo jen tři roky.

To nutně vedlo k úpadku kvality studia. Vznikl odpor proti josefínskému systému, došlo k uvolnění kázně bohoslovců a nakonec se počal snižovat i jejich počet. Stát zastával názor, že vysoká škola má sloužit jen k výchově státních úředníků. Veškeré studium tak mělo mít pouze tento praktický ráz. Vědecká činnost škol upadala. Byly zrušeny veškeré povinnosti náboženské, což mělo za následek u mládeže její pohrdání náboženstvím. Nejvíce to pak bylo patrné v teologickém studiu⁵. Ke změně rázu studia a obnovení dřívější univerzity pak došlo až roku 1827.

Je tu však ještě jedno bolestivé období hlavně v první polovině 19. století, a to je období germanizace. Teologické ústavy (a nejen ty) byly oficiálně německé, vyučovací řečí byla převážně němčina a u některých předmětů latina⁶. S němčinou se započalo již na základní škole, a tak člověk už od mládí byl navyklý němčině. Kněz po vysvěcení pak měl problém působit v nějaké farnosti a domluvit se s lidmi česky, a to nejen Němec, ale i Čech⁷. Zvláště patrné to bylo při kázání. Situace došla tak daleko, že do seminárního řádu se dostala pravidelná cvičení v české řeči, a to i pro Němce⁸. Teprve s postupujícím národním uvědoměním a obrozeneckými snahami se ve 30. letech 19. století začíná objevovat snaha kléru prosadit český jazyk, a to zvláště na nižších stupních škol. Cinek zásluhu připisuje uvědomělým vlasteneckým kněžím.

⁴ Cinek, František. *K národnímu probuzení moravského dorostu kněžského 1778-1870*, Olomouc 1934.

⁵ Cinek, František. *K národnímu probuzení...*, s.40-45.

⁶ Jedinou výjimku podle Cinka tvořila pastorální teologie, viz Cinek s. 9.

⁷ „... když přišel jako mladý kněz do duchovní správy, namnoze pilil dohoniti, čeho byl dříve začasté bez vlastní viny zanedbal.“, srv. Cinek, s. 148.

⁸ Tamtéž, s. 172.

Ačkoli kniha byla vydána v roce 1934 a pojednává o období pokrývajícím 18. a 19. století, mnohé myšlenky jsou stále platné, pouze s příslušnou aktualizací pro dnešní dobu. Netrvalo zase tak dlouho a teologické studium se v 50. letech 20. století dostalo pod nadvládu státu, který diktoval nejen obsah studia, ale i mnohé další věci (o tom bude pojednáno dále). A kde je zaručeno, že v nějaké podobě se něco takového nevrátí? A co teprve dnešní úbytek kandidátů kněžství v naší zemi? I když tentokrát za to už nemůže němčina, a už vůbec nemůže být řečeno, že by úroveň přípravy byla chabá. Nicméně tyto otázky nejsou předmětem práce.

1.2 Situace církve v prvních letech po vzniku republiky

Pochopitelně jak před rokem 1918, tak po něm, byla církev v Československu duchovně „napojena“ na Řím, takže se dbalo o to, aby dokumenty, které se vyslovují k formaci kněží, mohly být realizovány v celé jeho šíři. Rok 1918 však znamenal také určitý zlom pro mentalitu kněží. Někdy se, dnes i v některých textech z historie církevní, jednostranně tvrdí, že církev po vzniku republiky byla „austriacká“, prorakouská⁹. Většina kněží však byla naladěna na *Ano nové republice*,¹⁰ takže se nedá celkověji říci, že co kněz, to nostalgie po mocnárství. Většinově kněží, a církev tvoří pouze kněžstvo, změnu vděčně přivítali.

Je dosti přirozené, že při technickoprovozním a administrativně právním předělu docházelo k různým zaškobrtnutím. To je viditelné např. v případech, že bylo potřebné provést modifikaci personální u představených církve, kteří předtím hovořili výhradně jen německy, takže za oběť padl třeba německy mluvící arcibiskup Pavel Huyn v Praze či někteří řeholní představení (například z řádu německých rytířů). Tyto záležitosti se však nedotýkaly jen církve, ale celé společnosti. Na každém ministerstvu, v každé instituci se našly takovéto osoby. Ať už to byl Červený kříž nebo různé kulturní instituce, od vydavatelství knih po muzea, jejichž vedení často bylo pouze německy mluvící¹¹. Přirozeně tak dochází k restrukturalizaci a aktualizaci směrem k požadavkům, které klade nově vzniklý stát. Vcelku vzato však, jak tvrdí Mons.

⁹ Srv. Myšák, Karel. *Československá republika 1918–1938*, Linhart, Praha 1947, s. 54n.

¹⁰ Srv. Deml, Jakub. *Mé svědectví o Otokaru Březinovi*, Škeřík, Brno 1947, s. 18.

¹¹ Což ještě neznamená, že automaticky německé, ale třeba i rakouské.

Cinek¹² a jiní informovaní, k přelomu došlo statečně a v církvi nastalo posunutí mentality směrem k tomu, co si žádalo vytvoření nového československého státu¹³.

Pokud došlo k excesům, mezi něž patří třeba stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí dne 3.11.1918, šlo jistě o vyjádření hlubší souvislosti než o barbarský počin sám, ale samotné pozadí tohoto činu nebylo vyvoláno předchozí provokací katolíků, ale ideovou exaltací emancipovaných intelektuálů, socialisticky laděných, kteří se pro ni rozhodli v zápalu společného oslavování¹⁴.

Napjatou situaci mezi Svatým Stolcem a Československem bychom mohli doložit tématem *Modus vivendi* roku 1928, tedy nové alternativy uspořádání vztahu církve a státu. Ale tenorem četných jednání s několika preludii nebyla ani tak otázka předchozího mocnářství, jako nový pohled na církevní otázku, zastávaný etablovanými politiky kolem prezidenta Masaryka, jak plynul z tehdejšího celosvětového charakteru¹⁵.

Citlivý zásah do života církve, nejen kléru, ale jeho širších dějin a tedy jejího každodenního bytí, znamenal po vzniku republiky fenomén Československé církve. Zpočátku šlo o úběžník rozmanitých půtek, kdy i oprávněně někteří v duchovenstvu a jejich spolupracovníci vytýkali např. přemíru administrativy nebo příliš právní akcent při udílení jednotlivých svátostí, ale nakonec u toho „věrného křídla“, které novou církev zakládalo a také tvořilo, šlo většinou o otázku celibátu; byť nemalé téma tvořilo možné užívání češtiny v liturgii. Nutno říci, že leckteří z těch, kteří přitakali vzniku Československé církve nebo samotné ideji ještě před jejím vznikem (zvláště tedy katolických duchovních), od ní později odstoupili. Jsou to však zase jen někteří, kteří tímto byli více dotknuti. V Olomoucké diecézi šlo o proces hlubšího zásahu. Zejména na „žirné“ Hané je známo několik případů, kdy se populární kněžské osobnosti staly přívrženci Československé církve a strhly s sebou celé obce. Posléze se však obce zase vracejí do katolické církve a zmínění kněží konají pokání. Nakonec ta podoba „odpadu“ není tak masivní jako v některých oblastech středních Čech nebo v některých jiných českých diecézích¹⁶.

¹² Srv. Pitrun, Bernard. *Jadrné memento: Životopisný nástin českého provinciála jezuitů Leopolda Škarka SJ (1874-1968)*, Refugium, Olomouc 2008, s. 134.

¹³ Srv. Cinek, František. *K náboženské otázce v prvních letech naší samostatnosti 1918–1925*, Matice, Olomouc 1926, s. 70 (srv. Zlámal, Bohumil. *Příručka českých církevních dějin VII*, Olomouc 2010, s. 472).

¹⁴ Srv. Hruban, Mořic. *Paměti z dob nedlouho zašlých*, Křesťanská akademie, Řím 1967, s. 45.

¹⁵ Srv. Fuchs, Alfred. *Poměr katolické církve k československému státu*, in *Ottův slovník naučný*, Otto, Praha 1934, s. 444–446 (heslo „Katholicismus“).

¹⁶ Zlámal uvádí, že podle statistiky z roku 1924 v olomoucké diecézi šlo o 35 případů kněží. Naproti tomu třeba v Hradci Králové 68 případů. Srv. Zlámal, Bohumil. *Příručka českých církevních dějin VII*, s.137.

Zůstává však otázka, kterou si tehdejší bohoslovec musel zajisté položit. Mluví-li se např. o přizpůsobení se liturgie českému jazyku, nejde o to, že by se už tehdy žilo myšlenkami II. vatikánského koncilu. Sám Mons. Cinek vnímá otázku českého jazyka v kontextu Československé církve jen jako zástupnou¹⁷. Poukazuje na to, že člověka, který projevuje určitou hluboce zakořeněnou nevoli vůči Římu, neuspokojí ani určité ústupky, které Církev v otázce jazyka udělá (jako jsou česká čtení v liturgii Svatého týdne).

Bohoslovec si dále musel položit otázku, jaká bude jeho zbožnost, jaká bude jeho poslušnost církevní autoritě. Musí promýšlet otázku, co je duchovně „Řím“, ne ve smyslu politickém, ale jako Církev, která je nadčasová a která sahá daleko dříve než k roku 1918.

1.3 Třicátá léta a fenomén hospodářské krize

Dalším důležitým bodem v prvorepublikových dějinách formování bohoslovců je skutečnost velké hospodářské krize z 30. let. Například řeholní řády zaznamenávaly v té době zvýšený zájem kandidátů o vstup – za všechny jmenujme jezuity či saleziány. Totéž nastalo u diecézního kléru, nejen na Moravě, ale i v českých diecézích.

Bylo by opět zjednodušujícím sociologicko-religionistickým pohledem, pokud bychom tvrdili, že v těchto případech nejde o svobodu rozhodování a že hnacím popudem k tajemství osobního povolání je jen vnější determinant politické situace, jako by dotyčný kandidát vstupoval do semináře či do řádu pouze účelově při představě, že církev ho bude živit (i když v početných rodinách mohl vstup do kněžské či řeholní formace znamenat zajištění dítěte v době krize i po ní). Jak přiléhavě zmiňují kardinál Beran nebo kardinál Špidlík, Bůh toto používá, aby si svého miláčka pro kněžství vybral¹⁸. Analogicky k tomu kardinál Špidlík později vzpomínal na to, jak kvůli zavření škol na počátku II. světové války vstoupil sám do jezuitského noviciátu¹⁹. Mnozí kněží později sami připustili, že vnější důvody pro kněžství byly zřejmé – doma bylo více dětí, rodiče nemohli všechny uživit, ale po vstupu do semináře nebo do řeholní formace shledali, že Bůh používá i politickou situaci pro své záměry. Je to podnět k tomu, abychom vnímali, že Bůh má vše ve svých rukou a individuálně si každého kněze vede i takto.

¹⁷ Srv. Cinek, František. *K náboženské otázce v prvních letech naší samostatnosti 1918–1925*, Matice, Olomouc 1926, s. 78.

¹⁸ Srv. Ambros, Pavel. *Kardinál Tomáš Špidlík SJ – starec a teolog nerozdělené církve. Kompletní bibliografie 1938–2011*, Refugium, Olomouc 2012, s. 20.

¹⁹ Srv. Altrichter, Michal – Karczubová, Luisa. *Ženich je tu, jděte mu naproti! (Mt 25,6): Tři studie o jezuitské spiritualitě*, Refugium, Olomouc 2018, s. 51.

Jistěže jsou známy i případy, že tito lidé přišli se záměrem, že chtěli být „jen živeni“ a pak při stesku po půdě či po domově studium ukončili; šlo však spíš o výjimečné či ojedinělé případy. Je znám i případ Vítězslava Gardavského, jenž se původně rozhodoval pro kněžství, ale nerozhodne se pro něho a v 60. letech se stává významným mluvčím intelektuálního ateismu: jeho knížky byly překládány i do jiných jazyků²⁰. Je to jeden z příkladů toho, čím žila olomoucká arcidiecéze. Nicméně otázky typu, proč tito lidé jdou poté úplně jiným směrem, bychom měli zodpovědět v individuálním rozlišení, a to již přesahuje rámec naší práce.

Ukazuje se, že i v tom množství kandidátů ke kněžství existují rozmanité osobnosti a že zde v žádném případě nevládne uniformita, ale odhalují se různé přístupy, různé typy zbožnosti, různé povahy, archetypy lidských mentalit vůbec.

1.4 Kněžská formace v období II. světové války

Ke konci 30. let má církev velkou účast na tom, čím žije sama společnost a je to vlastní i duchu semináře. Nastává nakonec mobilizace. Zde je nesnadná část československých dějin. Část bohoslovců ve formaci pocházela z německých obcí na severu moravskoslezských hranic a tito studovali v semináři ve Vidnavě, kde formace probíhala jinak než v semináři olomouckém.

Přesto podle existujících svědectví ve Vidnavě, ač městečko samo bylo dosti proněmecké v tehdejším pejorativním smyslu, vždy tam ve vedení semináře vítězil český duch a zodpovědní ve vedení semináře se snažili, aby k polarizaci nedošlo. Řekli bychom: seminář, který existoval již za Rakouska a patřil Vratislavské arcidiecézi, byl z velké části spravován Olomoučany: měl jakousi zkušenost v nepřetěžování specifik²¹.

Olomoucká arcidiecéze viděla v tomto semináři přijatelnou alternativu pro formaci těch, kteří coby duchovní budou působit v německy mluvících oblastech. Představme si, že přednášky byly v latině, a kromě polštiny museli tamní studující znát nejen německy, ale solidně česky. Na jednu stranu bylo jakoby dáno zadost, aby ti, kteří sebe vnímali coby „Sudetáci“, měli k dispozici leccos pro svou proněmeckou orientaci (ale bylo by mylné se domnívat, že každý, kdo hovořil německy, byl prohitlerovský); na druhou stranu se dbalo rovněž o kulturní akcent při prohloubení češtiny.

²⁰ Srv. třeba Gardavsky Vitezslav. *Hoffnung aus der Skepsis*, Kaiser Verlag, München 1986.

²¹ Srv. Donat, Heinrich. *Die deutschen Katholiken in der Tschechoslowakei*, Klima, Warnsdorf 1934, s. 38n.

„Vidnava“ je určitě téma pro hlubší sociologickou analýzu, ale v kontextu toho, co sledujeme u jeho frekventanta, formovaného kandidáta ke kněžství, Huberta Šuly, rodáka z Kopřivnice, která během druhé světové války patřila Říši, můžeme jednoznačně prohlásit, že si ve Vidnavě zachoval svoje češství a že bylo pro něho rozhodující, že srdcem přináleží republice československé.

1.5 Situace v Olomouci mezi lety 1945-1948

Nadšení po konci druhé světové války zasahuje i obnovovatele města Olomouce, zasaženého válečnými pohromami, mezi něž bezesporu patřili bohoslovci. Bohoslovecká fakulta byla otevřena hned od akademického roku 1945/1946. Začátkem roku 1947 se pak konalo slavnostní otevření univerzity, která od té doby nesla název Univerzita Palackého. Šlo o vpravdě slavnostní akt za účasti prezidenta republiky Edvarda Beneše, členů vlády a četných hostů ze zahraničí. Vše zahájil prolovem prorektor František Cinek²².

Bohoslovci se kromě rychlého přihlášení se „do semináře“, ke svým někdejšími představeným, zapojují do toho, co žádá tehdejší styl univerzitní mládeže i občanů města: četné brigády, ať už na způsob odklizení nepořádku materiálního, nebo zvelebení vlastní budovy či interiéru semináře, která sloužila potřebám gestapa. Přesto nejen vedení semináře, ale samotní bohoslovci vnímají, že se ocitají v odlišném klimatu, nežli panoval před započatím války. Pociťují záhy první zásahy politiky, která církevním reáliím příliš nepřeje.

²² *Volné Slovo*, ročník III., č. 41, 18.2.1947.

2 KLIMA NÁBOŽENSKÉHO ŽIVOTA V OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZI VE 40. A 50. LETECH 20. STOLETÍ

Církevní a náboženské klima v olomoucké arcidiecézi bylo pochopitelně poznamenáno následky druhé světové války. Ve druhé polovině 40. let doznívají její následky. Během války byly univerzity (tedy i teologické fakulty) zavřeny; kněží se tak nemohli věnovat formaci ani přednáškám. Bohoslovci byli většinou posíláni na nucené práce do Říše. Nasazení se vyhnulo např. několik bohoslovců, kteří zůstali v římském Nepomucenu, kam byli ještě před válkou posláni, aniž by se během války vrátili domů. Ke konci války někteří z nich nastoupili (s dovolením svých představených) do anglické armády. Ze známých jmen to byl např. pozdější vicerektor olomouckého semináře Josef Olejník, který se domů vrátil v hodnosti podporučíka²³.

Hned po skončení války se na podnět arcibiskupa Prečana začalo organizovat znovuotevření semináře. Představení semináře začali svolávat někdejší bohoslovce, popř. se i oni sami hlásili. Ač byly roky 1945-1948 ovlivněny tehdejší poválečnou situací, kdy se bohoslovci museli často věnovat společenským povinnostem (jako úklidové práce v budovách postižených válkou), přesto se už regulérně věnovali obnovenému univerzitnímu životu.

Po nástupu komunistického ministra školství Zdeňka Nejedlého už se začalo pocíťovat, že v semináři a na teologické fakultě začíná vládnout jiný vzduch, že se nemůže automaticky dělat to, co se dělávalo – vydávání knih, pořádání společenských akcí; jiná byla už otázka celkového postavení teologické fakulty v rámci celé univerzity a jejího postavení mezi ostatními fakultami. I když ještě velké slovo měl Mons. Cinek, který stál v popředí vedení a dokonce byl i rektorem univerzity, a přestože bylo deklarováno, že teologická fakulta je součástí univerzity, ti dobře informovaní věděli (a jistě to dopadalo i na bohoslovce samotné), že se připravuje úplně nová etapa dějin církve v Československu.

Po Únoru 1948 došlo zásahem ministra Nejedlého k přeřazení teologických fakult jak v Olomouci, tak v Praze, z ministerstva školství pod ministerstvo kultury. Tak došlo k tomu, že pražská teologická fakulta se přemísťuje z Prahy samotné do Litoměřic. V Olomouci vznikla nejistota, jak to bude se zdejší fakultou. Tato nejistota byla vyjasněna záhy, když bylo oznámeno, že teologická fakulta zde bude zrušena.

²³ Krejčová, Jana. *Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci*, Olomouc 2010, s. 47.

Toto vyvolalo reakci převážně starších vyučujících z jiných fakult univerzity. Ti argumentovali ve prospěch teologické fakulty např. připomínkou toho, že když roku 1860 byla zrušena univerzita, byla bohoslovecká fakulta jediná, která mohla fungovat kontinuálně dál a sama měla status vysoké školy. A byli to představitelé teologické fakulty, jako Mons. Cinek a prof. Fischer, kteří se po znovuotevření fakulty v roce 1945 zasadili o to, že byly obnoveny i ostatní univerzitní fakulty, zrušené v onom roce 1860.

To vše však byly jen důvody historizující a pro novou garnituru komunistické moci, která ovládla vedení univerzity, to už nic nepředstavovalo. Stejným způsobem, jako byla najednou omezena činnost vlastního olomouckého arcibiskupství, přirozeně se omezila a nakonec ukončila činnost i na teologické fakultě a v semináři v Olomouci.

Nejprve došlo k přijetí církevních zákonů a nového vysokoškolského zákona, na základě kterého došlo dne 3. června 1950 k vyvázání teologických fakult v Praze a Olomouci ze svazku univerzit. Následně 14. července 1950 byly olomoucká teologická fakulta a seminář zrušeny. Bohoslovci mohli poté studovat jen na státem řízené fakultě v Litoměřicích, což pro ně ale znamenalo těžké rozhodování, zda překročit kanonické předpisy a podrobit se kontrolovanému studiu nebo se studií zcela vzdát²⁴. Biskupů se zeptat nemohli, neboť ti byli v té době již v internaci.

Kdo se nerozhodl rychle, odmítl jít do Litoměřic nebo neprošel prověrkami, byl „semlet“ událostmi, které nabraly rychlý spád. Dne 5. 9. 1950 tito bohoslovci nastoupili k Pomocným technickým praporům²⁵.

²⁴ Novotný, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta 1939-1990*, Univerzita Karlova, Praha 2007, s. 116.

²⁵ Tamtéž, s.143.

2. 1 Období studia ve vidnavském semináři

Po maturitě na valašskomeziříčském gymnáziu chtěl P. Šula jít studovat techniku²⁶. Dokonce už měl po prázdninách nastoupit, ale během oněch prázdnin si ho Bůh povolal k budoucí kněžské službě, a tak se ocitl v semináři. Jak už jsme předznamenalí výše, nejednalo se o seminář olomoucký, ale vidnavský na Jesenicku. Bylo to vlastně teologické učiliště, které mělo charakter vysoké školy, ovšem bez možnosti promovat absolventy. Asi proto jej nepostihl osud mnoha vysokých škol v protektorátu, které byly uzavřeny (mezi jinými i olomoucký kněžský seminář). Seminář ve Vidnavě tak byla v té době jediná možnost, jak mohli bohoslovci ze Slezska studovat.

Nutno říci, že Vidnava nebyla žádná chudá příbuzná Olomouce. V dějinách olomoucké arcidiecéze sehrála velkou roli, zejména tehdy, když Olomouc měla v sobě ještě českotěšínskou administrativu jako takovou kolegiální mikročást polské diecéze. Vidnavský seminář byl původně založený pro rakouskou část vratislavské diecéze (do které patřilo i Slezsko), takže se předpokládalo, že zde budou studovat hlavně německy mluvící bohoslovci. Proto vyučovacím jazykem byla po celou dobu němčina, ačkoli nakonec byly poměrně rovnoměrně zastoupeny tři národnosti – německá, polská a česká. Počet německých studentů výrazně stoupl až po okupaci ČSR²⁷. Tak jako existoval pro německé obce vždy světící biskup, dělalo se z hlediska spravedlnosti maximum i pro ty, kteří chtěli být formováni v němčině ve Vidnavě.

To, že de facto půlku studia prožil P. Hubert ve Vidnavě, mělo za následek dvě dobré věci. Jednak se naučil docela dobře německy²⁸ a hlavně: byl uchráněn od pracovní nasazení v Říši, na rozdíl od bohoslovců olomouckých. Jesenicko totiž patřilo do oblasti Sudet a už v meziválečném období zde převažovaly německé nacionalistické strany. Za okupace a války se tato oblast stala součástí tzv. sudetské župy²⁹. Proto zdejší seminaristé byli uchráněni práce v Reichu³⁰. Zde jako by se splnila slova apoštola Pavla: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ (Řím 8,28)

²⁶ Dlouho to o něm nikdo nevěděl. Přiznal to veřejně až při oslavě 60 let kněžství v roce 2008. Určité náznaky pak učinil i ve vlastním stručném životopise, sepsaném ovšem později, i když tam se přímo o technice nezmiňuje.

²⁷ Adámek, Milan. *Filozoficko-teologické učiliště a kněžský seminář ve Vidnavě (1899-1945)*. Disertační práce, Vratimov 1982, s. 2-3.

²⁸ On sám byl tomu rád, celou dobu tvrdil, že naše malá zemička je obklopena němčinou.

²⁹ Sborník k 725. výročí založení města. Obecní úřad ve Vidnavě, 1993. [online] http://www.soupisamatek.com/okres_jesenik/foto/vidnava/historie.htm

³⁰ I nadále ale podléhali obecné branné povinnosti.

V čem P. Hubert neměl štěstí, bylo, že nemohl studovat v původní budově semináře. Od roku 1940 totiž sloužila jako zajatecký tábor pro francouzské důstojníky a po zrušení tábora jako vojenský lazaret a lékárna. Výuka i bydlení byly soustředěny do domu sester boromejek³¹. Když zde tedy mladý Hubert Šula roku 1943 přišel, bydlel a studoval už v tomto objektu a zažil bývalou budovu semináře už jen jako vojenský lazaret³².

V prvních měsících roku 1945 začínalo být patrné, že setrvání ve městě nemusí být bezpečné. Když seminaristé v březnu odjeli na velikonoční prázdniny domů, proběhla evakuace semináře a koncem března bylo město bombardováno. Výuka v semináři se pak už nikdy neobnovila a stávající studenti dostali pokyn, aby školní rok (a následně, jak se ukázalo, celé studium) ukončili v Olomouci³³. A tak i P. Hubert se ocitl v Olomouci.

2.2 Seminář ve Vidnavě v době studií Huberta Šuly

Budova semináře, dostavěná roku 1902, poskytovala „místo pro 60 alumnů s mnoha světničkami pro jednu osobu“³⁴. To však neznamená, že by budova semináře byla vždy využívána do maximální své kapacity. Mons. Antonín Huvar, který Vidnavou také prošel, vzpomíná v knize *Střepy* na toto období:

„Nikdo si nedovede představit tu lebedu uprostřed války, když nás tam bylo nejvíc v celé budově – 23 bohoslovců, 7 profesorů. Byli jsme v ročníku dva.³⁵ Nikdo nezapomene, kdo jenom jeden semestr prožil ve Vidnavě, na tuto nádhernou dobu.³⁶“

Různé písemné materiály, vztahující se k vidnavskému semináři, se dodnes uchovávají převážně v opavském Zemském archivu (dále jen ZAO), fondu Arcibiskupský kněžský seminář (dále jen AKS). Je zde např. seznam vyučovaných předmětů. Mezi jinými se zde vyučovaly např.: teologie, patrologie a patristika, filozofie, katechetika, liturgika, hebrejšтина, řečtina, exegeze Starého i Nového zákona, apologetika, církevní dějiny, zpěv... řekli bychom klasické bohoslovecké předměty. Ale třeba i biblická archeologie či rétorika³⁷.

³¹ Ty však působily v semináři po celou dobu jeho existence a měly mj. na starosti běžná ošetření bohoslovců, viz Adámek, s. 120.

³² Adámek, s. 3.

³³ Adámek, s. 126.

³⁴ Adámek, Milan. *Výchova kněží v rakouské (československé) části vratislavské diecéze (1899-1945). Duchovní pastýř*, roč. XXXIII, 1984, č. 5, s. 89-92.

³⁵ Huvar, Antonín. *Střepy*, Toronto 1996, 2. vyd., s. 22.

³⁶ Tamtéž, s. 26.

³⁷ ZAOL, fond SMO, inv. č. 79, sign. 15/2, karton 14.

Jak vidno, náročností a kvalitou vidnavský seminář jistě nijak nezaostal za olomouckým. Však taky každý kandidát musel podat žádost, doloženou příslušnými potvrzeními:

„Důst. duchovenstvo račiž upozorniti abiturienty gymnasií, kteří... chtějí býti přijati do arcibisk. kněžského semináře ve Vidnavě, že jest o přijetí požádati Jeho Eminenci... Žádost budiž doložena: 1. křestním listem; 2. biřmovacím listem; 3. vysvědčením odborného lékaře v plicním sanatoriu...; 4. osvědčením státního občanství...; 5. maturitním vysvědčením; 6. vysvědčením profesora náboženství a 7. mravním vysvědčením příslušného farního úřadu.“³⁸

Zvláště na mravní vysvědčení se velmi hledělo:

„... vystaviti dobré vysvědčení mravnosti uvedeným žadatelům je věcí svědomí. Nelze tedy dáti dobré vysvědčení a doporučení tomu, kdo ho plným právem nezasluhuje, a třeba přihlížeti nejen k tomu, jak plní žadatelé své povinnosti náboženské, nýbrž jaký je též náboženský život rodin, z nichž pocházejí. Proto nemůže být... doporučení jen všeobecné, ale nutno upozorniti jak na dobré, tak i na stinné stránky žadatelů i prostředí, v nichž žili.“³⁹

Adámek uvádí i zajímavosti ze života bohoslovců, např. mimostudijní zájmy posluchačů:

„V době volna nebylo studium povoleno. Jednou z možností byly vycházky, ovšem návštěva ve městě byla možná jen po dohodě s ředitelem. Častěji tedy chlapci chodili mimo město. Více možností, jak trávit volný čas, pak nabízel seminář: knihovny, hudba, sport, zahrada...“⁴⁰

O „mimostudijních zájmech“ se zmiňuje i Mons. Huvar: „... vyváděli jsme lečjaké psí kusy... znali jsme hry takové, že by jistě mohly být označeny za bojové.“⁴¹

O hlavních prázdninách byli studenti doma, ale během nich měli za povinnost vykonávat praxi u místního faráře. Tato povinnost byla zavedena roku 1927. Po dobu prázdnin byl seminář vyprázdněn kromě třídních kněžských exercicií⁴².

Absolventi bohosloveckého studia ve Vidnavě na toto období vzpomínali i po letech, jak dokazuje akce setkání absolventů ve Vidnavě v roce 1968. Setkání zorganizoval kněz Alois Klein a zúčastnili se ho i P. Šula nebo třeba A. Huvar⁴³.

³⁸ SMO, inv. č. 90, sign. 19, karton 17, bod 7.

³⁹ Tamtéž, bod 8.

⁴⁰ Adámek, s. 95.

⁴¹ Huvar, Antonín. *Střepy*, s. 23.

⁴² Adámek, s. 119.

⁴³ ZAOL, fond Klein Alois, sign. 2, karton 1.

3 KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ A PRIMICE HUBERTA ŠULY

Takřka plynule, jen po krátkém přerušení, navázal bohoslovec Hubert na vidnavské studium studiem olomouckým. To dokončil v roce 1948. Kněžské svěcení se uskutečnilo 29. června 1948. Světitelem byl nově instalovaný arcibiskup Josef Karel Matocha.

Ten nastoupil na olomoucký biskupský stolec po arcibiskupovi Leopoldu Prečanovi. Mons. ThDr. Josef Matocha se narodil 14.5.1888 v Pitíně u Uherského Brodu. Studoval na Gregoriánské univerzitě v Římě, kde byl také roku 1914 vysvěcen na kněze. V letech 1931-1939 působil jako řádný profesor filozofie a dogmatiky na teologické fakultě v Olomouci a dvakrát byl zvolen i jejím děkanem. Po smrti arcibiskupa Prečana se stal jeho nástupcem. Jmenován byl papežem Piem XII. 23.3.1948 a vysvěcen 1.5. téhož roku.

Svůj biskupský úřad mohl vykonávat jen do velikonoce v roce 1950, kdy byl internován ve své biskupské rezidenci pod dohledem komunistické státní bezpečnosti. Předtím ještě v roce 1949 stihl tajně vysvětit na biskupa pozdějšího primase českého Františka Tomáška. Také zahájil informační řízení o blahoslavení arcibiskupa Stojana. Ačkoli se mohl po několika letech internace dostat na svobodu, odmítl to⁴⁴ a zemřel ve svém sídle 2. listopadu 1961.

3.1 Jeho spolužáci – kněží v ročníku

Z absolventského tabla ročníku 1948 jsem vytvořil seznam jeho spolužáků – novokněží, vysvěcených ke stejnému datu. K některým z nich uvádím aspoň malou poznámku.

František Boráň – „milovaný Otec“, poslední působiště byly Bojkovice, kde zádušní mši celebroid arcibiskup Vaňák

Josef Bystřický

Josef Drozd – pozdější děkan v Bílovci, dožil na Velehradě

Pavol Kálavský

Josef Karafiát

Jan Kroupa – později proslul jako básník

Antonín Loprais

⁴⁴ Známá je jeho věta po nabídce spolupráce se Státní bezpečností: „Hrobařem církve nikdy nebudu a ani se nestanu loutkou.“, viz Graubner, Jan. *Kněžské osobnosti*, Olomouc 2010, s. 74.

Josef Lukáš

Alois Mazánek

Václav Medek – vyučující dějin na teologické fakultě v Litoměřicích

Vavřinec Mitáček

Antonín Mlčák

Oldřich Otýpka

Alfred Pchalek – za války bojoval ve wehrmachtu a později v čs. zahraniční armádě. V 70. letech člen Pacem in terris.

Josef Prášek – hudebník se zájmem o chorál

Jan Raška – bratranec jezuitského kněze Aloise Rašky

Antonín Škabraha – „věrný kněz a pokorný služebník“. V letech 1953-1958 odsouzen k pracím v dolech ve Rtyni v Podkrkonoší. Poté do roku 1969 bez státního souhlasu.

Stanislav Šuránek – synovec Mons. Antonína Šuránka, spirituála semináře

Josef Zimčík

Jan Železník – jeho jméno se objevuje v seznamech STB v kartotéce odsouzených osob vztahující se k akci „1948“

3.2 Jeho představení v semináři a tehdejší vyučující na fakultě

Ucelený seznam vyučujících na tehdejší bohoslovecké fakultě není k dispozici ani v archivu dnešní CMTF. Veškeré tyto dokumenty do uzavření fakulty roku 1950 se nedochovaly. Přesto se dá zrekonstruovat z archivních fondů Zemského archivu, pobočky v Olomouci (dále jen ZAOL). Přestože ti, kteří prošli jak Vidnavou, tak olomouckou fakultou, vzpomínají často lépe na vidnavský seminář, i v Olomouci se v poválečném období našla skvělá a pozoruhodná jména. Mezi vyučujícími tehdy byli⁴⁵:

Josef Hlouch – vyučující rétoriky; později se stal českobudějovickým biskupem

Josef Matocha – ještě předtím, než se stal arcibiskupem; přednášel filozofii

⁴⁵ SMO, karton 99

František Tomášek – přednášel pedagogiku, pozdější primas český

František Cinek – věrouka; podporovatel díla arcibiskupa Stojana

Antonín Kleveta – biblická filologie; po vysvěcení působil v Jeruzalémě. Za války byl zatčen gestapem.

Bohumil Zlámal – dějiny obecné a zeměpis Československa; po celou dobu války vězněn v koncentračních táborech

Rudolf Col – biblistika; přeložil z řečtiny Nový zákon

Bartoloměj Kutal – biblistika se specializací na exegeze SZ; spravoval teologickou fakultu během zavření za 2. světové války

Jan Konečný

Emil Pluhař – morálka; na CMBF působil jako asistent. Papežem Janem Pavlem II. mu byl udělen čestný titul prelát.

Josef Luska – specialista na východní teologii a staroslověnštinu

Bedřich Vašek – křesťanská sociologie, etika; apoštolský protonotář. Zastával funkci spirituála v době nepřítomnosti A. Šuránka za 2. světové války.

Ludvík Matoušů – církevní právo; monsignore

Augustin Neumann – církevní dějiny; augustinián, historii studoval v Paříži

František Tkadlčík – přehled dějin čs. literatury

Pokud jde o seminář, Krejčová⁴⁶ uvádí následující jména a funkce:

Superior semináře: František Hradil

Vicerektor: Josef Olejník

Spirituál: Antonín Šuránek

Ekonom: Vojtěch Tkadlčík

Učitel chorálního zpěvu: Josef Olejník

⁴⁶ Krejčová, Jana. *Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci*, 2010.

Po vysvěcení se Hubert Šula vrátil do rodné Kopřivnice, kde měl primiční mši dne 4.7.1948. V Kopřivnici pak působil ve farnosti jako vikář a později administrátor až do nástupu k pomocným technickým praporům v roce 1951.

4 ŽIVOTOPIS HUBERTA ŠULY A MÍSTA JEHO PŮSOBENÍ. OBDOBÍ U PTP

V této kapitole se zaměříme na životopisné údaje P. Šuly a uvedeme přehled jeho ustanovení ve farnostech. V závěru se budeme věnovat období, které strávil u pomocných technických praporů.

4.1 Životopis P. Huberta Šuly

Podrobnější životopis P. Šuly je těžké rekonstruovat. V tomto směru mi nemohl pomoci ani synovec. Základní přehled jsem tedy čerpal ze stručného životopisu, který byl součástí úmrtního oznámení, které je stále dostupné na stránkách ostravsko-opavské diecéze⁴⁷. Pouze údaje o středoškolském studiu jsem vypátral sám.

P. Hubert Šula se narodil 4. 3. 1924 v Kopřivnici. Vychodil osmileté reálné gymnázium ve Valašském Meziříčí, kde maturoval v roce 1943 ve třídě 8.C pod třídním profesorem Vladislavem Hamšíkem. Na kněžství se připravoval během 2. světové války v kněžském semináři ve Vidnavě. Před příchodem fronty se musel společně se studenty a pedagogy z Vidnavy evakuovat. Po válce dokončil studia v Olomouci, kde byl také 29. 6. 1948 vysvěcen na kněze.

Jeho prvním kněžským působištěm byla rodná Kopřivnice. Do roku 1951 působil ve farnosti Hořejší Kunčice. Tři roky sloužil u PTP. Od roku 1954 sloužil ve farnosti Velké Albrechtice s excurrendem v Bílově. Od 1. 11. 1965 žil a působil ve farnosti Hladké Životice. Mezi lety 1995 až 2005 byl děkanem děkanátu Bílovec. Do roku 2009 působil také jako administrátor excurrendo ve farnostech Pustějov a Kujavy⁴⁸.

Tolik, co se dá zjistit z veřejných zdrojů. Z archivu synovce Jaroslava jsem však získal „vlastnoručně“ na stroji psané curriculum vitae P. Šuly, které sepsal v roce 2011. I když to není zcela úplně životopis, jelikož obsahuje i vzpomínání autora, přesto je velice cenné v poznání jeho osobnosti, a tak zde uvádím přepis jeho vlastního textu⁴⁹:

⁴⁷[online]<https://www.doo.cz/media-cinnost/ke-stazeni/category/11-smute%c4%8dn%c3%ad-ozn%c3%a1men%c3%ad.html>

⁴⁸ Srv. [online] <https://www.doo.cz/59-zpravy/posledni-zpravy/1860-zemrel-emeritni-dekan-biloveckeho-dekanatu-p-hubert-sula.html>

⁴⁹ Originální text s podpisem je součástí přílohy této práce.

Curriculum vitae Huberta Šuly

Narodil jsem se 4.3.1924 v Kopřivnici jako druhé a poslední dítě rodičů Jaroslava a Albíny Šulových. Prostředí, ve kterém jsem vyrůstal, bylo prostoupeno vírou a zbožností. Do kostela jsme měli jen pár kroků. Nebyl jsem však ministrantem, jednak asi bylo chlapců dostatek, jednak asi trochu z ostychu.

Po osmiletém středoškolském studiu – reálné gymnázium – jsem maturoval v r. 1943. Je pravda, že jako starší student jsem měsíčně chodil ke svátostem, k sv. přijímání často, takže kamarádi a spolužáci mi někdy říkali „farář“ – ne posměšně. Přesto já sám jsem po maturitě na kněžství nepomýšlel. A přece po tříměsíčních prázdninách jsem se ocitl na bohosloveckém učilišti ve Vidnavě (univerzity byly za Německa zavřeny). A po pěti letech v Olomouci vysvěcen na kněze 29. června 1948. Naplnila se na mně slova Kristova: ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás.

Několik málo měsíců jsem působil v rodišti, pak v Hořejších Kuncicích, tenkrát to byl okres Vítkov. Těsně před vánoci 1951 jsem musel narukovat k PTP – pracovní technické prapory, a tam jsem pobyl a kolikrát protrpěl 29 měsíců.

Díky Bohu mohu kněžsky působit od r. 1954 až dosud. Velké Albrechtice a Bílov, v Hladkých Životicích od 1. prosince 1965. V mladším věku jsem se mimo službu duchovního staral o zanedbané kostely. Například v Pustějově opraven kostel zevnitř i zvenku, nová krytina nad půdními prostory, jehlančové věže, nová omítka uvnitř věže, opravena stodola a kůlny.

Někteří lidé říkají, že na Pána Boha nemají čas. Já jsem měl čas; celý čas. Byla to Jeho milost. Děkuji Ti, Bože, za všechno. Amen.

11.4.2011

4.2 Přehled ustanovení ve farnostech

Následující přehled poskytl pro účely práce ostravsko-opavské biskupství. Mapuje ustanovení v jednotlivých farnostech. V příloze práce jsou zobrazeny veškeré dekrety evidované na biskupství, zde pouze přehled kněžského působení.

Platnost od	Platnost do	Název funkce	Právnícká osoba
1.7.1948	1.11.1948	farní vikář	Římskokatolická farnost Kopřivnice
1.11.1948	1.12.1951	administrátor	
1.6.1954	1.11.1965	administrátor	Římskokatolická farnost Velké Albrechtice
1.2.1958	1.11.1965	provizor excurrendo	Římskokatolická farnost Bílov
1.11.1965	19.8.2014	farář	Římskokatolická farnost Hladké Životice
1.11.1965	30.6.2009	administrátor excurrendo	Římskokatolická farnost Kujavy
		administrátor excurrendo	Římskokatolická farnost Pustějov

4.3 Období u pomocných technických praporů

Konkrétních záznamů o této etapě života P. Huberta se dochovalo velice málo. Znamé jsou jen některé základní údaje. P. Šula nastoupil 1. prosince 1951 k útvaru pomocných technických praporů v Kladně. Byla to vlastně náhrada normální vojenské služby. Jako každý muž té doby musel i P. Hubert na vojnu. Nepotkal ho úděl mnohých, kteří byli na vojnu odvedeni během studia, ale byl odveden zkrátka až koncem roku 1951. Jelikož už to bylo v době největších represí proti církvi a on byl poměrně čerstvý kněz, místo základní vojenské služby se mu dostalo „cti“ být u PTP.

Podle vzpomínek synovce se strýček u PTP dost nadřel. Víc však synovec neví, protože za dobu života se o tuto kapitolu strýčkova života nějak zvlášť nezajímal. Naštěstí existuje záznam rozhovoru s P. Hubertem, pořízený během oslavy 60 let kněžství v roce 2008, kde se oslavenec o vojně aspoň trochu rozpovídal⁵⁰:

„Přesně nevím důvod, proč jsem se dostal k PTP. Mám za to, že v tom hrála roli i distribuce tzv. pastýřských listů nebo jejich čtení při bohoslužbách. Já jsem si je dovolil číst, což byl pro komunisty těžký hřích.

Někdy to bylo tvrdé, někdy to bylo těžké v tom smyslu, že někdy byla ta práce opravdu těžká. Například vagóny se musely vyprazdňovat, když přivezly třeba makadam. Podlaha toho nákladního vlaku byla látaná z prken, takže lopatou nebylo možné ten materiál nabrat. Jinak jsme byli mladí tenkrát, takže ta fyzická práce nám nebyla tak obtížná.

Stejně jako jinde, i u PTP se našli lidé dobří i zlí. To prostě záleželo na tom, jaký tam byl vedoucí důstojník nad námi a jestliže byl trošku cítící, tak nám tu vojnu nechtěl za každou cenu nějak ztížit. Nesměli jsme mít žádné náboženské knihy ve svých vojenských kufrech, žádnou náboženskou literaturu. Pochopitelně jsme nemohli mít ani breviář, natož sloužit mši svatou, to nám také zakazovali. Tak jsme v neděli sloužili mši svatou v hlubokých výkopech, kanálech. Tam stačilo trošičku vína a kousek nekvašeného chleba a byla mše svatá.

Co bylo nejhorší? Trvalá nejistota. Nevěděli jsme, jestli to někdy skončí, kdy to skončí, co bude dál, jestli se dostaneme ke svému povolání... Nic nevěděli tenkrát ani důstojníci. Ta nejistota byla dost těžká a trýznivá. Nevěděli jsme, jestli se z toho vůbec dostaneme. Byli i takoví důstojníci, kteří nám říkali: 'Vy tady budete pracovat, až chcípnete!'

⁵⁰ © TV Mikroregiony, 2008

Nicméně byly i světlé chvíle. Jako běžní vojáci, i my jsme měli vycházky, i když u nás to bylo spíše za odměnu. Dávali nám tzv. propustky. Já jsem většinou sloužil v okolí Prahy, do níž jsme se mohli podívat. Začali jsme potom pracovat v Karlových Varech a tam nám taky dovolili jít na vycházku. Tam to navíc bylo tak, že nás tam byla spousta kněží a my jsme obsadili tzv. boční oltáře v chrámu sv. Maří Magdalény a sloužili mši svatou. Až potom na to důstojníci přišli a došlápli si na nás.“

Tolik vzpomínání P. Šuly, jehož pobyt u PTP trval do 6.5.1954⁵¹. Dodejme ještě, že až do pozdního věku se P. Hubert zúčastňoval i různých setkávání „pétépáků“. Např. 5.6.2003 je zaznamenána jeho koncelebrace na pétépácké mši sv. sloužené ve Staré Vodě u Libavé⁵².

⁵¹ Graubner, Jan. *Kněžské osobnosti*, Olomouc 2010. Příloha Kněží za komunismu umístění v PTP.

⁵² [online] http://www.ado.cz/poutni/stara_voda/stara_voda1.htm

5 PŮSOBENÍ V HLADKÝCH ŽIVOTICÍCH

Další velkou část práce tvoří zaznamenané vzpomínky pamětníků. Převážná většina z nich jsou místní farníci z Hladkých Životic, ale i odjinud.

Jedná se ve většině případů o přepis zvukových záznamů vyprávění. V těchto případech jsou vyprávění uspořádána do nějaké souvislosti časové či logické, jinak jsou ale přepsána tak, jak byla prezentována. To znamená, že ponecháváme v textu i výrazy hovorové nebo slangové. Některá vzpomínání byla poskytnuta písemně, a pak jsou ponechána tak, jak je sepsali autoři.

5.1 Vzpomínky pamětníků

5.1.1 Vyprávění Jaroslava Šuly, synovce

Ing. Jaroslav Šula, narozen 1948 v Kopřivnici, je synovcem P. Huberta. Absolvoval strojní fakultu na Vysokém učení technickém v Brně. Po revoluci se stal členem KDU-ČSL a začal působit v politice. Je zastupitelem města Kopřivnice a v letech 1998-2004 byl senátorem za volební obvod Nový Jičín.

Zvukově zaznamenáno 22.11.2017

5.1.1.1 Rané vzpomínky

Můj strýc se narodil v Kopřivnici, byl to druhý syn rodičů. Můj otec byl ročník 1920 a on byl ročník 1924. Vyrůstal s rodiči v domě, kde měli obchod. Po primici odešel. Já jsem ho zažil až ve Velkých Albrechticích, kde měl na starost ještě excurrando Bílov. A tam jsme jako děcka za ním s rodiči jezdili. Vzpomínám si, že tam byla taková stará historická fara. Byly tam snad metrové zdi, i vevnitř, byly obrovské. Vevnitř byly vždycky dvoje dveře a my jsme se jako děti mezi ty dveře schovávali. Fara byla hrozně studená, to nešlo v zimě vůbec vyhřát. A pak se šlo do kopečka ke kostelu.

Z Velkých Albrechtic mám na strýčka nejvíce vzpomínek, jak jsme tam za ním jezdili. Většinou to byla pout' nebo nějaká slavnost v kostele, tak jsme z Kopřivnice jeli autem. Přijeli jsme tam, většinou to bylo v neděli. Potom byl slavnostní oběd po mši svaté. Strýc byl zábavný, vždycky nám něco zajímavého vyprávěl. Že by se mi něco konkrétně vybavilo, to moc ne. Akorát jednou jsme ztroskotali s autem. Po cestě od nás se nám rozpadlo auto, tak on

chudák pro nás ještě zajišťoval náhradní auto, které pro nás zajelo někam k letišti. Tehdy jsem měl asi 5 roků a to byla ještě úplně jiná cesta, jezdilo se přes takové kotáry.

Mám jednu takovou vzpomínku. Na nějakou dobu jsem měl být někde na cizí faře. Oni (*míněno asi rodiče – pozn. autora*) potřebovali něco vyřídit, už vůbec nevím, o co šlo. Já jsem na té faře nechtěl být, a tak jsem řval tak dlouho, až mě někdo odvezl zase k tomu strýcovi, tak potom jsem byl spokojený. Je to ale jen taková dílčí vzpomínka, to jsem neměl ještě ani 6 roků.

Ve Velkých Albrechticích byl já nevím asi 20 let a potom šel do Hladkých Životic a tam byl těch 48 roků. Tam už byl až do konce, všechno to tam znal a myslím, že s farníky vycházel dobře. To už jsme i my byli větší a jezdili jsme za ním do HŽ. Jezdili jsme tam na brigády, já jsem opravoval ten váš kostel a ještě spíš kostel v Kujavách. Tam se opravovala celá střecha a zdivo se muselo stáhnout, aby se to nepropadlo. Byly tam velmi náročné stavební práce. Brával jsem tam i nějaké kluky tady z Kopřivnice. Jezdívají jsme na brigády, oklepávat starou omítku, potom jsme vrtali díry, do kterých se dávala tažná lana, která stahovala zdivo. To byla práce se sbíječkami. To bylo fyzicky dost náročné, ale to jsme měli nějakých 30 roků, tak to nebyl problém.

Pak jsem pomáhal i na kostele v Pustějově, prostě v létě jsme jezdili na ty brigády. (Strýček) byl strašný iniciátor nějakých těch oprav. Když už byl starší, já jsem tam přijel a on byl tak na pátém podlaží lešení. Já mu říkám: „Strejdo, pojď dolů, já tam vylezu místo tebe a udělám to tam sám!“ Ale on si nedal říct, a to už měl kolem 60-70 roků nebo kolik. Ale byl takový aktivní, on by pořád něco dělal. Však taky, co měl vždycky všelijakých zajímavých věcí v garáži. On si dělal jakási rádia... To dělal samozřejmě ještě, jak byl mladý. Ale i potom později si nějaké věci i upravoval a měl takové zajímavosti.

Myslím, že hodně dělal pro děti a viděl jsem, že i kontakty s těmi babičkami tam má docela dobré. Dokázal s lidmi dobře komunikovat. Je důležité, aby kněz přitáhl do kostela vždycky další lidi.

Když jsem viděl, jak už mu odcházejí síly a musel pustit ty dvě farnosti a zůstal už jenom v Hladkých Životicích, tak už bylo na něm vidět, že fyzicky slábne. Ale on si to nepřipouštěl, on byl takový „ale dyť to je dobré, to je ještě všecko fajn, musím to zvládnout“. Pak mu ale vzali řidičský průkaz, což byl problém. Myslím, že to měl zrovna 88 roků a říkal: „Víš, ta paní doktorka, já nevím, co ji to chytlo. Ona řekla, že už bych neměl jezdit, tak už mi to nenapsala.“ Tak on potom to auto prodal nějakým opravářům v obci, kteří to prodali potom

dál. Když neměl řidičák, už ho to docela zkrouhlo. To pro něho byl velký životní zlom. Samozřejmě když byly ty rodinné oslavy u nás, na které on rád jezdil, on vždycky přijel autem, a potom ty poslední dva roky jsme pro něho jezdili. A jak měl 89 roků, koupil si elektrické kolo. Nevím, kolik na tom najezdil, ale asi už moc ne. Kolo skončilo u mne doma, vzali jsme si to jako pozůstalost. A to na něm ještě nebylo moc naježděno.

Strýc byl takový duchovní rádce. Člověk vždycky tak nějak cítil, že má v rodině kněze a to bylo dobré. Komunikovali jsme, když jsem se při studiích v Brně na VŠ připravoval na biřmování. Tenkrát se to biřmování nepřipravovalo tak dlouhodobě jako je to teď, spíš se všechno dělalo tajně. A když byla ta možnost, on mi to nabídl. Přihlásil mě, potom mě vedl, připravoval k tomu.

Jednou jsem byl i s ministranty od vás na nějakém zimním táboře v Jeseníkách. Bylo to něco jako ministrantské exercicie. Ale tehdy se to tak nejmenovalo, to se nesmělo říkat. To jsme prostě jeli s kluky někam v zimě a byl tam kněz, který nás tam vedl a připravoval. Bylo to moc pěkné, dělali jsme túry, lezli jsme nahoru v hlubokém sněhu a pro kluky to bylo velmi zajímavé. Dokonce někteří kluci navrhovali, že bychom tam mohli ve sněhu přespát. Že bychom si vydlabali ve sněhu díru a přespali tam. To vedoucí zavrhl, že na to nejsme vybaveni. Nakonec všechno dobře dopadlo, ani nemocní jsme nebyli.

To jsem tedy se strejdou absolvoval ty dvě akce.

Byl to člověk veselý a jako dětem nám vždy dodával odvahy.

5.1.1.2 Rodinné návštěvy a výlety do přírody

Když za námi strýček přijel na návštěvu, bylo to vždy tak na půl dne, z časových důvodů. Potom zas sedl do auta a odjel. Taky velmi rád chodil do přírody. To bylo rok před úmrtím. Byli jsme na Pustevnách. Strýc, dokud měl tři farnosti, nebyl schopen si vzít dovolenou. Pořád říkal, že to nemá komu předat, a když, tak na jeden den na výlet a tak. Ale potom, v roce 2013, už si ten čas udělal a přijel tady na několik dnů. Spal u sestry, která má velký dům, takže u ní bylo místo. Jeli jsme na výlet na Pustevny. Na to, že v té době měl skoro 90 let...

Vzal jsem ho autem, jeli jsme i se sestrou. Na Radhošť jsme šli pěšky tam a zpátky, to měl 89 roků, prostě parádní. 4 km tam, 4 km zpátky, v kapli potom pěkně seděl, usmíval se. Tady to je u Radegasta (*ukazuje fotku z Radhoště*), tam si dali pivečko pěkně, tady byla mlha (*jiná*

fotografie z Radhoště), takže sousoší Radegasta bylo zahaleno v mlze, tak to moc nebylo. No a tady to je v kapli na Radhošti, tady sedí v lavici a já jsem zezadu. To je poslední vzpomínka z výletu.

V roce 2014 jsme s ním ještě chtěli udělat výlet. Přijel s tím, že zas bude tady u sestry a že si uděláme zase výlet, ale na jinou část. Že půjdeme na Grůň. Že vyjedeme autem na Grůň a tam se jde na Švarnou Hanku a na Bílý kříž a zpátky. A tam je zařízení pro poutníky, chata sv. Josefa, je to pěkné místo, je tam kostel, prostě nádherné místočko. Tak jsme tedy plánovali tu cestu. On se na to hodně těšil, tu trasu si tak nějak vybral sám. Na Lysou horu už si netroufal, ale povídal, že Švarnou Hanku, Bílý kříž by ještě zvládl. Tak jsem si řekl, že když vloni ještě zvládl Radhošť, a tohle je jen o 2 km delší, tak to zvládne taky. A teď si představte, že jak tam spal u té sestry, tak ráno spadl z postele a zlomil si klíční kost. Tam jsme s ním ráno místo na výlet jeli do nemocnice a na ten Grůň už jsme se nedostali.

Potom byl u (řeholních) sestřiček v Krnově, tam ještě uklouzl, spadl a zlomil si kyčel. Tenkrát jsem jel do nemocnice v Krnově a ptal jsem se tam, co s ním budou dělat. Říkali: „No nic už s ním nebudeme dělat.“ Já říkám jak to, že nic. Tak je to kyčel a ten se normálně operuje. A oni říkali: „On už je starý, už do toho prostě nepůjdeme.“ Tak jsem mu zařizoval v nemocnici v Novém Jičíně převoz a tam jsem byl domluvený s primářem, že kyčel odoperují. A když ho měli ráno převézt, on mezitím v noci zemřel. Srdíčko už to asi nevydrželo.

No, takže výlet na Grůň jsme neuskutečnili, ale od té doby tam chodíme každý rok. Nazvali jsme to Memoriál strýčka Huberta a chodíme na ten Grůň, Švarná Haňka, Bílý kříž a zpět. Je to 10 km, tak to není tak náročné. Řekli jsme si, že to budeme chodit s rodinou.

Tady máme ještě nějaké fotky z různých rodinných událostí:

To je křest, to je v Lubině (*ukazuje fotku*). Tady je celá naše rodina (*ukazuje fotku pořízenou v kostele HŽ*), to byl rok 2012.

5.1.1.3 PTP

To, co jsem se dočetl v článku *Cesta ke kněžství začala před 70 lety ve Vidnavě* o strýcově působení u PTP, byla pro mne novina. Já jsem to taky neznal detailně a nikdy jsem se ho na to neptal. Kdybych se ho na to zeptal, tak jsme seděli a vyprávěli si, ale to mne nenapadlo. On vždycky říkal: „No, byl jsem u toho PTP a to víš, jak to tam vypadalo. Tak nás honili, dělali jsme na kolejích.“ Prostě pokládali koleje, dělali podklad, museli tu vrstvu udusat nějakými

strojnými zařízeními, pak na to pokládali ty pražce a koleje. Takové těžké práce dělali. A pak něco i v kamenolomu. Toto všechno se dá vyčíst z toho (dokumentu).

Ale v Unhošti u Prahy žije ještě příbuzná, teta Hanka, která si se strýčkem dopisovala až do posledních let. Byly to bratrančkové děti. Vždycky říkala, že ji tak duchovně vede. Je jí 89 let. A ta o tom PTP něco ví. Že byl někde u Kladna, tam jako to sídlo pétépáků. A já vím, že on byl potom už řekněme v mírové době u PTP evidovaný a chodil na jejich srazy. Jednou jsem ho dokonce vezl do Prahy na nějaký sraz. Ta Hanka ještě má nějaké osobní vzpomínky. Já jí ještě napíšu, jestli by mi elektronicky poslala nějakou informaci a pak vám to přepořlu (z tohoto sešlo, pravděpodobně už dotyčná nebyla schopná vzpomínat – pozn. autora).

5.1.1.4 Farská slečna

Strýčkův velký úkol byl dochovat farskou slečnu (*Boženu Huvarovou, sestru papežského preláta Antonína Huvara – pozn. autora*). Ona byla potom skoro 10 let už slepá a on se o ni staral. Potom dokonce i cosi vařil a pak si nechali obědy nosit, když už to fyzicky nezvládal. Slečna byla původně zdravotní sestrou, takže byla vychovávána k tomu pomáhat lidem. Tak se dala na faru na cestu sloužit knězi. On jí za to byl strašně vděčný a když potom ona nemohla, role se obrátily a on pomáhal jí.

Slečna byla velká čtenářka, takže když přijeli ke mně, vždycky si něco vybrala. Hodně četla. Na ni mám taky pěknou vzpomínku. Když měla 100 roků, krátce nato byla v nemocnici. Do nemocnice jí přišel dopis z ministerstva práce a sociálních věcí. Že jí jako stoleté přidávají nějakou tu stovku (nevím přesně) důchodu a jednorázový příspěvek 2000 korun. Strašně se tomu začala smát, měla z toho radost.

Slečna se nakonec dožila 100 let a strejda 90. To je úžasné. Asi zdravý život. Asi měl dobré kořeny.

5.1.1.5 Závěť

Když strýc zemřel, našli jsme u něho ve stole závěť ve trojím provedení. On mi říkal, že ty závěti tam má uložené a že to každý kněz musí mít připravené. Je zajímavé, že tu závěť měl už tak dlouho, že ji neobnovil, že to měl už takto vymyšleno (*závěť pochází z roku 1993 – pozn. autora*). Asi to nebylo třeba, když nedošlo ke změně situace nebo tak.

5.1.2 Vyprávění Ireny Fenclové, farnice

Paní Irena Fenclová je dlouholetá místní farnice. Byla členkou místního pěveckého sboru a poté se starala o praní a žehlení bohoslužebných textilií. V posledních letech života P. Šuly a jeho hospodyně obstarávala i chod domácnosti. Je velmi obětavá. S P. Hubertem spolupracovala po celou dobu jeho působení ve farnosti.

Zaznamenáno dne 22.7.2018

5.1.2.1 Vzpomínky na začátky P. Huberta

Náš současný děkan Lumír Tkáč vyprávěl, jak měl otec Hubert velice těžkou pozici, když nastupoval do Velkých Albrechtic. Povídá se, že kněz, který tam byl před ním, se snad i oběsil. A po příchodu k nám taky neměl lehkou pozici.

Před příchodem do HŽ zde působil P. Antonín Dominik, synovec P. Šuránka. Toho jsme *milovali*. To byl zlatý člověk. Když měl Dominik u nás první mši, byl tady na návštěvě můj strýc. A po mši strýc prohlásil: „Tak jsem poprvé v životě viděl svatého.“ S tím Dominikem též pořád házeli, měl snad 16 štací, kde působil jako kněz. To bylo jistě proto, že byl synovcem Šuránka, který byl jednu dobu zavřený. Dominik zkrátka neměl lehký život, ale milovali jsme ho.

Po Dominikovi přišel ještě jeden kněz, to už si moc nepamatuju (*jednalo se o Františka Navrátila – pozn. autora*), on tu byl i se sestrou, takový zvláštní kněz. Na mne působil velice divně. Přátelil se s komouši. Ale to jsem tehdy viděla z pozice mladého člověka, kdy mi bylo nějakých 17 roků. Prostě jsem k němu neměla vztah. I to jeho kázání bylo takové... Povídal třeba: „Na přispění penězi do kostela nemáme, ale jít vnoučátkům koupit bicykl, to ano.“

A po něm tedy přišel otec Hubert. Tak nějak to přišlo, že bratr od slečny dělal s otcem ve Vagonce. Přes toho bratra se otec dostal k nám, bratr ho odkázal na nás, takže když tu něco potřeboval, mohl se na nás obrátit. Tak se poznali. Hubert se jinak jevil takový neznámý, nevěděli jsme o něm téměř nic. Akorát, že pocházel z Kopřivnice, že měl bratra, neministroval, byl technický typ a zlobil tady babičku (*ukazuje na maminku přítomnou u vyprávění*).

Když tady Hubert nastoupil, bylo mu asi 42 let a byl fešák. Byl šikovný, pohledný. Já osobně jsem to tak moc nevnímala. Celý život byl v úžasné kondici. Vzpomínám, když s mým otcem

dělali v našich kostelech nové lavice. Lidé si zprvu mysleli, že náš tatínek je nový pan farář a Hubert že je jeho šofér. Jindy se přijeli Němci podívat na kostel. Hubert byl zrovna v montérkách u míchačky a pak se jim představil jako farář. Němci se mohli vyvrátit.

5.1.2.2 Osobnost P. Huberta

P. Hubert jako kluk nikdy neministroval. Nikdy nebyl u oltáře. Možná proto později jako kněz nedokázal navázat vztah s ministranty a s dětmi vůbec. On za to nemohl, nebylo mu to dáno. Byl to spíše technický typ. Však to také při oslavě 50 let kněžství veřejně přiznal. Původně chtěl jít studovat technickou školu, a teprve těsně před zápisem na techniku se na poslední chvíli zapsal do semináře. Technický typ se v něm ale nezapřel po celý život.

P. Hubert měl vždycky pravdu, byl tvrdohlavý a něco jiného nepřipustil. Např. když bylo po revoluci oznámeno, že sem přijede papež, Hubert na to reagoval: „To není pravda, víte, co to dá příprav?“ A já mu povídám, že to říkali ve zprávách. I slečna popřela, že by to byla slyšela, ačkoli vím, že vždy večer poslouchala zprávy. A i když to potom večer sami viděli ve zprávách, nemohli tomu uvěřit, že to dá hodně příprav. Na jednu stranu... on byl o rok mladší než můj otec, tak mě tak nějak bral, snad jako diktátor. On to nadiktoval a tak to bylo.

Taky těžce nesl, když se mu rozvedl synovec.

5.1.2.3 Příhody s P. Hubertem

Jinou příhodu mám, když rodiče dělali nějaké stolařské práce na chatě na Grúni. Později jsme s P. Hubertem pro ně jeli. Cestou jsme se v autě modlili a Hubert to doslova rubal po silnici. Tak jsem se ozvala a povídám: „Tak to teda ne, nohu z plynu! Jestli si myslíte, že se pomodlíme k andělům strážným a já se pak budu dívat, na kterém stromě přistanu, tak to teda ne!“

Jednou měl moje auto a jel do Kopřivnice na pouť. Když se potom vrátil, povídá: „Asi dostanete předvolání na policii.“ Že někam vletěl s autem. Ale nepřišlo nic, protože jsem měla protekční SPZ a v okrese jsem neměla vůbec problém. Ale jenom jsem vyjela mimo okres a už mě stavěli. Takže nakonec mě zachránila protekční SPZ, nikdo to nezkoumal.

Podobně mi jednou sám vyprávěl, jak když jezdil po poutích, míval tam za mši vždycky stovku. A jednou jel na dovolenou na Slovensko a hned někde u Žiliny dostal pokutu za

rychlou jízdou. Tak hned použil tu stovku za mši svatou. Potom napsal kolegovi farářovi: „Děkuji za stovku, hodila se.“ Ale on byl vždycky tak splašený. Kolikrát třeba přiletěl k nám, donesl kýbl rybízu a hned byla práce.

Vzpomínám taky na to, jak nás nutil zpívat. Když jezdil autem z Pustějova ze mše, přijel k nám, v ruce knížky a muselo se zpívat (*nácvik na zpěv v našem kostele – pozn. autora*). Kolikrát mu říkám: „Otče, to se nedá, to je nezpívatelné.“ Ale na to jenom něco odsekl a muselo se zpívat. Všechno dirigoval. Dirigoval nás stejně jako bohoslovce, které jezdil učit zpívat. Když k nám ještě jezdil z Ostravy na varhany hrát pan učitel Huvar, bratr slečny, jednou hrál při velikonoční vigílii. Byla nějaká těžká písnička a lidi to moc neuměli, tak zpíval jen pan učitel. V jednu chvíli Hubert od oltáře zavelel: „To není sólo pro varhaníka!“ Všechny nás zmrazil. Kostel jak kdyby dostal facku.

Dovedl taky pobavit. Po 50 letech od maturity byl na srazu ze třídy. Potom vykládal: „No my chlapi, my jsme byli ještě fajn. Ale ty roby, no samá stará laterna!“ My jsme se tak nasmály! Nebo když k nám přišel a měla jsem zrovna něco vytažené na stole, povídám, že je to pro strýčka Příhodu. Tak on hned: „Tak já jsem strýček Příhoda.“ Jednou jsme mu na faru k narozeninám přinesly krabici s trubičkami. Slečna hned krabici vzala, ale Hubert pak řekl: „Ale já jsem si stejně ukradl.“

Ještě mám vzpomínku, jak mě otec Hubert vezl na vyšetření do nemocnice, kde jsem měla zůstat týden. Měla jsem z toho strach. U vizity se pan primář podíval na doktora a povídá: „Nebudeme Irenku trápit, vynecháme to vyšetření.“ Mně se tak ulevilo! Hned jsem si vzpomněla na Huberta, že se za mne musel hodně modlit. A tak vím, co je síla modlitby.

5.1.2.4 Služba ve farnosti

Dobrých 30 let jsem mu prala oblečení. Kolikrát jsem i hodinu žehlila jednu albu. A oblečení se škrobí. Vzpomínám, jak jsem mu jednou naškrobila humerál. Přijdu do sakristie, Hubert drží v rukou humerál a spustil na mne: „Ireno, kde myslíte, že to dávám? Že to motám na břuch nebo co?! To dávám na krk a měl jsem celý krk podřený!“ Ale Božena taky všechno škrobila, tak jsem to důkladně naškrobila. A jako by nebylo dost na tom, ještě jsem mu jednou naškrobila kapesníky. Naopak se zlobil, když jsem mu neudělala puky na riflích. Tak si je nažehlil sám. Co já mu budu vykládat, že se na riflích nežehlí puky, když on je chtěl!

Prala jsem i ministrantské oblečení. Co já se nažehlila rochet! No a nakonec, když slečna přestávala vidět, převzala jsem i praní postelového prádla a nakonec i osobního. Akorát mě mrzí, že jsem se nemohla zapojit i jinak, třeba čtením. Podle Huberta jsem měla nevýrazný hlas.

5.1.2.5 Hubert Šula a Božena Huvarová

Maminka Boženy Huvarové původně chtěla, aby její dcera dělala hospodyní svému bratrovi, pozdějšímu knězi Antonínu Huvarovi. Jenže ti dva se měli rádi jen, když byl každý jinde. Bratr byl takový dost rychlý a hlučný, hodně pracoval s mládeží a ona takový život nesnášela. Božena tedy nakonec šla sloužit P. Šulovi, což jí maminka do smrti nemohla zapomenout. Přišla k němu již v době, kdy jako farář působil ve Velkých Albrechticích u Bílovce. Poté s ním přešla na faru do Hladkých Životic, kde spolu strávili celou zbývající společnou dobu, několik desítek let.

Byla to správná dvojka. I když Hubert byl tvrdohlavý a muselo být po jeho, slečna byla povahově stejná a v domácnosti dirigovala ona.

5.1.2.6 Hodnocení

Je skoro neuvěřitelné, že tu Hubert byl skoro 50 let. Jenže komoušům vyhovoval – byl schopný, technický typ, všechno uměl spravit, tři fary bez problémů obhlížel. Lidi ho většinou neměli rádi, protože byl takový komisní. Kněží si ho vážili (což bylo ostatně vidět i na velké účasti na jeho pohřbu), ale mezi obyčejnými lidmi to skřípalo. Spousta lidí třeba tvrdila, že do kostela nejdou kvůli němu. Ale to je taková výmluva. Kdo chce do kostela jít, půjde i tak. Ale ti lidi aspoň měli příčinu.

Když se chystal pohřeb, náš nynější děkan si myslel, že na pohřeb přijede tak 20 kněží, protože jsou dovolené a tak. A nakonec jich bylo snad na šedesát! Navíc ten samý den byl ještě jiný pohřeb kněze s politickým pozadím někde za Ostravou. Přesto k nám do Životic přijelo tolik kněží! I novojičínský děkan, který k němu za života jezdil na zpovídání. Mluvílo se o něm v superlativech, že ani spoustu věcí o něm nevíme.

5.1.3 Vyprávění Petra Billa, místního občana

Zaznamenáno zvukově: 26. 10. 2018

S P. Šulou jsem se poprvé potkal nějakou dobu po narození staršího syna. Ten se narodil 1984 a za nějakou dobu poté, cca půl roku, jsme vyřizovali křest. O křtu jsem toho v té době tak moc nevěděl, přestože sám jsem pokřtěný, chodil jsem do náboženství a byl jsem i biřmovaný. I svatbu jsem měl v kostele.

Tehdy to ale s mou vírou bylo trochu jinak než dnes. Nechodil jsem do kostela pravidelně, jen na takové záležitosti jako svatby či pohřby. Před křtem jsme chodili k P. Hubertovi na přípravu rodičů na křest. Já jsem od něho odcházel s pocitem, že jsem nejtěžší zločinec na světě. Přitom P. Hubert nepoužil nějaké nadávky či hrubá slova. Ale způsob, jakým ke mně tehdy promlouval, byl pro mne tehdy nepřijatelný. Kdyby to bylo o těch 30 let později, budu se na to dívat úplně jinak.

Od křtu jsme o sobě dlouho neslyšeli. Začali jsme se potkávat až někdy v 90. letech. Už ani nevím, z čí strany přišla iniciativa. Asi P. Hubert přišel na to, že mluvím německy stejně jako moji prarodiče, se kterými jsem nikdy nemluvil česky. P. Hubert sám uměl německy dobře, takže si ode mne nenechával nic překládat. Ale vznikla mezi námi taková zvláštní spolupráce na literární úrovni. P. Hubert dostával dopisy od jistého člověka, který strašně škrábal a on to po něm nedokázal přečíst. Jelikož já ale uměl německy líp než on, tak i z nedokonale nebo nehezky napsaných slov jsem dokázal odvodit, co je tam napsáno. Tak jsem mu vždy ty dopisy přepisoval na počítači. Taky jsem přeložil německy psané listiny, které se našly v tubusu uloženém ve věži kostela poté, co při vichřici v roce 2010 došlo ke zřícení bane na věži kostela⁵³.

Někdy ve 14 letech ho navštívil můj mladší syn, že by se rád podíval z věže. Pan farář mu tehdy řekl, že buď musí být dospělejší nebo musí přijít v doprovodu rodičů. Dlouho se kolem toho nic nedělo. Až asi před 10 lety se stalo to, že k nám v rámci pravidelného setkávání německých vysídlených obyvatel z okolních obcí začala jezdit jedna paní, která měla funkci jakéhosi opatrovníka, organizátora těchto setkávání. Tato paní se mi přihlásila tehdy sama. Byla tady několikrát. Já jsem jí dělal tlumočnicka. Vždy, když tady přijela, chtěla být jednak se starostou a jednak s panem farářem. Protože on rozuměl její pro mne v takovýchto případech

⁵³ Došlo k tomu 16.5.2010 kolem 19. hodiny – zdroj: farní kronika.

těžce stravitelné moderní němčině. Jemu to starost nedělalo. No a já mezi nimi dělal takového prostředníka, takže se podařilo, že jsme nakonec byli se synem i na té věži. To už mu bylo přes 80, snad i 85 let, a on s námi vyběhl na tu věž křepce jako kamzík.

No a pak jsem ještě mnohokrát pana faráře zažil díky tomu, že máme řekněme na věčnou opateru jako poručníci vnuka. Absolvovali jsme s ním celou školní docházku, takže jsem zažil i spoustu slavnostních záležitostí, jako např. vítání prvňáčků či zahájení školního roku. U mnoha z těchto událostí byl P. Šula přítomen. Vždy mne fascinovalo, jak uměl krásně mluvit. Na rozdíl od jiných lidí, kteří nedali dohromady větu bez pomocných a plevelných slov, on se postavil a mluvil bez přípravy. A mluvil krásně. Vždy to mělo hlavu a patu, vždy se to dalo poslouchat. Při prosloveh navíc vždy nadřazoval duchovno nad materiálním, a to takovým jemným způsobem. Cítil jsem velký rozdíl mezi tím, jakým způsobem na mne P. Hubert působil tehdy, když jsem chodil na přípravu na křest syna, a tím, jak působil při těchto prosloveh.

Proslovy jsem slyšel nejen v souvislosti se školní docházkou, ale i při jiných slavnostních příležitostech, jako např. dokončení opravy věže a nejen to. Při proslovu vždy lidem připomněl, že peníze a materiální není tak důležité jako duchovno.

Víc toho asi říct nedokážu. Prostě, vážil jsem si ho díky tomu posledním desetiletím, kdy jsem za ním chodíval, když jsem buď něco potřeboval já nebo někdy něco potřeboval on. Bylo mi velice líto, že potom odešel tak docela náhle. Pro mne byl osobnost. A byl jsem docela rád, když jsem se dozvěděl, že chce být pohřben tady.

5.1.4 Vyprávění Ludmily Kramolišové

Vzácnou vzpomínku na P. Šulu poskytla písemně bývalá farnice z Velkých Albrechtic paní Ludmila Kramolišová, roz. Běláková. V době jeho působení v této farnosti byla žákyní 2. třídy obecné školy. Dnes žije v Novém Jičíně.

Pan farář Hubert Šula působil v kostele sv. Jana Křtitele ve Velkých Albrechticích poté, co zemřel farář Leo Wech, který je zde pochován. Fara se zahradou, jen pár schodků do kopečka, kudy chodili i farníci z dolního konce. Je hřbitov a hned vstup do sakristie a kostel. Kostel sv. Jana Křtitele je moc hezký – boční oltáře, vzadu starodávné zpodobnění. Branka před oltářem plnila svou funkci. Na stropní malbě je znázorněn sv. Václav.

Na varhany chodil hrát pan Gelnar a mše bývaly v neděli a ve svátky možná i ranní (asi ano). Děvčata na nedělní a sváteční bohoslužby stála před svatostánkem (brankou) vlevo a chlapci vpravo. Chodili jsme na roráty ještě před školou, která byla nedaleko. Vše bylo panem farářem Šulou správně sestavené, aby se farníkům dařilo dobře i po této duchovní stránce. Z horního konce V. Albrechtic na dolní konec, kde byl kostel, to trvalo asi půl hodiny. I přesto lidé vychovávali své děti tak, že i na půlnoční a všechny svátky děti chodily.

O. Šula děti učil a vychovával v hodinách náboženství sice ne přísně, avšak s určitou odpovědností a vážností, takže jsme vše brali s úctou. Také jsme si do sešitu malovali, což bylo velmi poučné, člověk věděl, o čem je řeč. Otec byl důstojný člověk a rádi jsme vše dělali, jak bylo nutno. Vše dělal s mírnou dávkou trpělivosti. Se školou měl pan farář dobré vztahy. Když potřeboval kvůli svatbě v kostele ministranta, učitel ochotně žáka uvolnil. Vlastně náboženství probíhalo vždy ve škole.

Výlety se tehdy nepořádaly jako dnes, bylo hodně práce v hospodářství, což dnes dětem chybí, ta práce. Život rodin je těžký a pan farář vždy, když bylo potřeba, poradil a pomohl, aby to bylo v mezích zákona Božího – Světského i Přírodního.

Mé vzpomínky rok asi 1953 (2. třída obecné školy)

Žákyně Ludmila Běláková, Velké Albrechtice č. 194

Pozn. autora. V autorčině rukopisu je uveden rok 1953, to však můžeme s jistotou vyvrátit, neboť v té době byl P. Šula u PTP. Pravděpodobně se tedy jedná o rok 1955 nebo 1956.

5.1.5 Vzpomínky členek chrámového sboru

Vzpomínky zpěvaček místního chrámového sboru byly poskytnuty také písemně.

Otce Huberta si vybavuji jako duchovního, který rád a dobře zpíval. Naplňoval dokonale poslání kněze – dát lidem duchovní rady a potěšit srdce hudbou.

V letech 1968–69 založil v Hladkých Životicích pěveckou skupinu mladých (členové J. Bečka, B. Ladomirjáková, A. a L. Davidovy, A. Tomšů, J. Soukupová, K. a J. Heryánovi). Nacvičovali jsme moderní mše s doprovodem kytary. Předvedli jsme postní spirituálovou mši a mši autora Petra Ebena. Upravili jsme si je na vícehlasy a zazpívali na kůru. Dodnes máme jednotlivé části v živé paměti. Otec Hubert využíval dobu nácviku i k tomu, aby nás vzdělával v duchovní oblasti, vždy na nějaké téma. Naše skupinka se sžila natolik, že jsme si organizovali výlety na kolech, věnovali se nácviku scének při obecních slavnostech.

V kostele fungoval stálý pěvecký sboreček, na varhany ho doprovázela slečna Františka Svobodová, později nás cvičil a doprovázel pan učitel Huvar, který byl bratrem kuchařky na faře a dojížděl obětavě vlakem z Ostravy. Zpívaly ženy a o významných svátcích také dobrovolníci z řad mužů, na housličky doprovázel pan Ligocki. Otec Hubert nám vytvořil zázemí na faře, ať tolik nemrzeme v chladu kostelního kůru. Ve skupině se postupně vystřídaly například paní B. Heryánová, F. Gajdošíková, F. Soukupová, M. Tomšů, M. Smejkalová a jiné.

Náš pan farář byl talentovaný hudebník, krásně a čistě zpíval a nacvičoval s lidmi nové písně z kancionálu. Před mší nás učil nové melodie, dbal, ať dodržujeme rytmus. Lidé v našem kostele umí tři ordinária (J. Olejníka, K. Břízy, P. Ebena). Při návštěvě jiných farností, nebo i poutních míst, jsme dodnes příkladem pro jiné křesťany. Otec byl doslova „puntičkářský“, zpěvy musely mít úroveň a pěkně znít. Těžce nesl, když jsme klesali hlasem při zpěvu Otče náš, říkal, skončili jste zase o půl tónu níž. To byla známka, že lidé zpívali bezmyšlenkovitě. Určitě se mu vše dařilo i proto, že měl v panu učiteli Huvarovi (a později v M. Glogarovi) skvělého varhaníka. Moje maminka, B. Heryánová, ráda vzpomíná na velikonoční obřady Bílé soboty, kdy náš kněz zpíval s velkým zanícením překrásné žalmy.

Otec Šula byl na ostatní přísný, někdy strohý a rázný, ale zásadový a přísný byl i na sebe. Kdo ho blíže poznal, oblíbil si ho a uznával jeho schopnosti. Byl také vtipný a měl smysl pro humor. Když k nám přišel jako mladý muž, patřilo k jeho aktivitám i pořádání dětských

táborů v přírodě, a myslím nejvíce na Slovensku. Byly to tajné akce, protože politické zřízení toto nepovolovalo. Vím, že se jich zúčastnili i kluci z naší rodiny a moc se jim to učení v lesích líbilo.

Myslím, že byl technický typ, rozuměl drobným opravám a postaral se o zlepšení fary v Kujavách i u nás, velkou zásluhu má na opravě kostela v Pustějově. Jeho postava byla hubená, ale měl rychlou, svižnou chůzi a byl mrštný. Viděla jsem ho, když měly ženy problém s upravením sochy Panny Marie na bočním oltáři, že vyskočil na schůdky, hup na oltář a obratně uchytil růžencový věnec do výše. Nestačily se divit. Do kostela bral schody doslova po dvou. Rychlá chůze mu zůstala i ve stáří.

Jako mladý vedl kázání rychlou řečí, často musel opravit přeráknutí, ale platilo o něm, že dozrával jako víno. Čím starší, tím více mluvil do hloubky, uváděl v kázání různé příklady a vryl se lidem do srdce.

Vzpomínaly: Květoslava Šebestová, Libuše Heryánová a Bohuslava Heryánová (12. 2. 2018)

5.1.6 Vyprávění Miroslava Kloše, varhaníka

Pan ing. Miroslav Klos je „externí“ varhaník, který do Hladkých Životic obětavě dojíždí o nedělích a velkých svátcích asi z 20 km vzdálené Studénky, a to již přes 30 let. S P. Šulou se však potkal mnohem dříve. Ostatně, sám o tom bude vyprávět.

Zaznamenáno 19.11.2017

5.1.6.1 Seznámení a varhanická služba

S P. Hubertem Šulou jsem se seznámil někdy v polovině 80. let, když zde ještě působil starý pan kostelník Čala. Otec za mnou přišel sám s tím, že shání varhaníka. Tehdy jsme ve Studénce už byli tři varhaníci a já jsem zpočátku nejedil hrát pravidelně. Kromě mne jezdil hrát ještě Josef Huvar, bratr farské slečny. Jezdíval z Ostravy a střídali jsme se, jeden týden on, jeden já. Podobně o svátcích. Někdy tady Huvar přijel i přes týden, přijel hned ráno, pak pomáhal na faře s manuálními pracemi, když bylo potřeba něco udělat. Večer pak odehrál mši, otec ho zavezl k vlaku a jel zpátky.

S Huvarem jsem spolupracoval možná i víc jak 10 let, kdy jsme se takto střídali. Ale je fakt, že on zde býval častěji, jednak že tu měl sestru, jednak pomáhat s těmi pracemi okolo fary. Kromě toho Huvar vedl i chrámové sbory jak tady v Hladkých Životicích, tak v Pustějově a Kujavách. Ty sbory byly tehdy ještě poměrně velké, snad okolo 20 členů, zpívali tehdy i chlapi. Huvar všechno organizoval, nacvičoval se sborem.

Když jsem tedy začínal hrát já, neměl jsem v té době ještě auto a jezdil jsem taky vlakem. Na nádraží už mne otec čekal v autě a jeli jsme spolu na mši nejprve do Pustějova, pak do Kujav a nakonec byla mše v Životicích. Na každou mši byla hodina a půl. Hubert si považoval za čest, že musím potom vždycky jít na oběd. Ne že bych jezdil hrát jen kvůli tomu, abych pak mohl jít na oběd. Ale on i hospodyně si to považovali.

Podobně to praktikovali i u Huvara. Jenže on jako důchodce jezdil zpátky třeba až ve tři odpoledne. Já jsem tam nechtěl být celý den, tak mě pak o. Hubert zavezl na vlak. Vycházelo to tak, že abych stihl vlak, který jel okolo půl dvanácté, měl jsem na celý oběd třeba jenom 8 minut. Byly to takové presové obědy. Ale on to prostě považoval za takové gesto, jak by se revanšoval. Jinak jsem vždy hrával jen za cestovní náklady, tak asi proto.

Šofér byl P. Hubert bravurní. Zpočátku jezdil na motorce, potom dostal přidělené auto. V zimě jsem měl vždycky strach, on ty zatačky řezal i v zimě. Zvláště po obědě k vlaku jsme jezdili rallye. Cesta do Kujav byla v zimě zasypaná, zafoukaná, tak jsme se prodírali s podvozkem ve sněhu.

Když ze zdravotních důvodů pan Huvar přestal jezdit hrávat do Životic, měl jsem to táhnout sám. Děkan tedy oslovil ještě jednoho mého kolegu ve Studénce, tak jsme se střídali. Ale většinou to bylo tak, že jsem třeba měl dva týdny a on měl jeden. A od určité doby už jsem hrával sám, asi od roku 2006.

5.1.6.2 P. Hubert a slečna Huvarová

Ti dva na té faře žili tak nějak uzavřeně. To nebylo jako dneska, že existuje farní rada a pak jsou různá spolča, že na faře se furt někdo schází. To tehdy nebylo. Oni měli společenství doma. Oni byli ještě ze staré školy, kdy fary byly takové uzavřené do sebe. Že by tam někdo po mši chodil na kafe nebo tak, to si myslím nechodil nikdo.

I když lidí se nestránil žádný z nich. Slečna chodila nakupovat, byla ve styku s farnicemi, zdobil se kostel apod. Děkan pořád někam jezdil, něco zařizoval, spravoval, stále byl vytížen. Ale společenství jako taková tam neexistovala. Takže ty moje návštěvy brali oba jako takovou příležitost, kdy se trochu posedělo. Návštěvy moje a Huvarovy brali tak trochu jako rodinu, tak jsem to i cítil.

Obědy vařivala slečna, která uměla dobře vařit. Ještě za první republiky se vyučila na nějaké škole ve Vítkovicích, kde se holky učily všechno. Přes týden se údajně stravovali skromně, ale na nedělním obědě si dávala záležet, třeba maso měla perfektně propečené. A to měla obyčejnou kuchyň, jenom se sporákem na dřevo a uhlí. Akorát troubu měla elektrickou, snad ještě z doby po válce, a v tom vařili a pekli.

5.1.6.3 Opravy kostelů

Další moje vzpomínky jsou, jak jsme kdysi jezdili do Kujav spravovat kostel. Dělala se fasáda. Všechno se tehdy dělalo ručně. Někteří byli dole a někteří na lešení. Farář byl vždycky na lešení, až někde navrchu třeba na 4. patře, a to už měl důchodový věk. Dělal různé přípravné práce pro zedníky, všechno jim chystal. Pořád spravoval nějaký kostel, dokonce

měl koupené svoje farní lešení, které půjčoval i jiným farářům. Mezinárodní charita v Rakousku tu posílala fasádní barvy. Myslím, že byly použité i v Kujavách.

5.1.6.4 Duchovní stránka

P. Hubert měl vždy ke mši všechno připravené dopředu. Přesně věděl, co se bude zpívat, evidenci zpívaných písní si vedl sám, hlídal si to sám. Písně si vybíral podle textů a slova se výborně hodila. Měl ještě starou kněžskou školu. Za dob jeho studií ve Vidnavě se hodně dbalo na liturgiku, dokonce možná víc než dneska. Takže kněží byli všichni trénovaní i ve zpěvu. I když na hudební nástroj nehrál, uměl zpívat. A snažil se do zpěvu zapojovat i lid. Měl snad kompletní sbírku not od Olejníka. Text vždy napsal na nějaké lístečky nebo na velkou ceduli a s lidmi to pak nacvičoval. Šlo většinou o nějaké zpěvy na velké svátky a záleželo mu na tom, aby byly tyto zpěvy takto používány. Teď je celý ten archiv v kostele, ale nikdo to neumí zpívat.

Stejně tak třeba dbal na zpívané pobožnosti, např. litanie. Dnes už se ani na to nehledí. Většina kněží neumějí zpívat nebo nemají hlas. Ti staří kněží ale zpívali všichni. I z nezpěváka tehdy udělali zpěváka. Dnes se furt ubírá a pak to lidi už neumějí. Vzpomínám, jak ještě ve vysokém věku děkan předzpěvoval litanie bez varhan při pouti do Frýdku, jak se jeho hlas nesl bazilikou, to jsem byl z toho hotový. Jiní kněží by to přečetli a on to zpíval! Příkládal tomu váhu, nechtěl to ošidit.

Děkanovi záleželo nejen na zpěvu lidu, ale pochopitelně i na duchovní stránce křesťanského života. Nikomu o tom tak nějak nevykládal, ale mně si párkrát postěžoval, že ho to mrzí, když lidi nechodí ke svátosti smíření a ke svatému přijímání. To je vlastně největší knězovo poslání, získat všechny, aby se obrátili. Aby to praktikovali tak, jak by to mělo být, tedy žít příkladně nejen v kostele a po mši a pak přes týden jednat jinak. To bylo na něm i vidět, že je rád, když je plný kostel lidí. Ale na druhou stranu říkal, co to pomůže, když je plný kostel lidí a přitom nejdou k tomu přijímání. Hlavní bylo, aby měli čisté srdce a mohli jít ke svatému přijímání. Bez toho účast na mši není stoprocentní. Mrzelo ho, že někdo přijde do kostela, poslechne si čtení, kázání, ale pak podle toho nežije. To mu vždy leželo na srdci. Vadilo mu, že někdo chodí do kostela třeba celé roky, ale nejde k přijímání. Kdyby aspoň jednou za rok!

Dokonce se snažil pomáhat těm, kdo se třeba styděli vyzpovídat se před vlastním knězem, tím, že před velkými svátky zajistil cizího zpovědníka, který přijel zpovídat. I tím se snažil

zvýšit podíl těch, kteří by eventuálně mohli přistoupit k přijímání. Jenže co víc by ještě mohl udělat?

Svátky nikdy nešidil. Velké svátky byly vždy aspoň na dvou místech, snad jen Bílá sobota se musela udělat na jednom místě. Na každý větší svátek bylo okuřování. Krista Krále byl úplně super svátek. Dnes to všechno mizí.

Děkan taky roky jezdil každý pátek zpovídat do Nové Horky u Studénky do ústavu pro mentálně postižené ženy, který vedly řeholní sestry. V něm kdysi dávno pracovala i slečna Huvarová, tak možná proto tam jezdil až do konce, než tam ty řeholnice přestaly působit, když staré umřely a nebyly nové nástupkyně. I hospodyně tam s ním jezdila a někdy tam sloužil i mši. Jednou za rok jsme tam jezdili i na krmáš. Za kněžskou službu ho řeholnice pozvaly na krmáš, byl tam i oběd, posedělo se. Tam jsem jezdil s ním.

5.1.6.5 Společenská stránka

No a když byl krmáš v Kujavách, děkan dbal na to, že po mši bylo pak i nějaké posezení na faře. Pozval tam třeba kostelníka, kněze, který celebroid, varhaníka... aby to nebyla jen čistě mše a domů. Ale tohle praktikoval jen v Kujavách, kde byla obydlená fara, která tehdy patřila církvi. Dokud byla fara obydlená, vždy tam po krmáši bylo i posezení. A tady v Životicích na krmáš tradičně zval svou rodinu. Znal jsem i jeho bratra, který později zemřel na rakovinu. Jeho manželka sem ještě dlouho potom jezdila. Byla to rodinná oslava, ale já se vždycky těch rodinných oslav zúčastnil jako pozvaný. Buď tam byl kostelník nebo já. A tak jsem vlastně poznal jeho bratra a děti, to bylo jako v rodině.

Udržoval taky kontakty s fulneckými kapucíny. Párkrát jsem se s nimi potkal i na faře, když jsme měli třeba krmáš.

Za komunistů P. Hubert nikdy nebyl v cizině, nikam ho nepustili. Až po roce 1989 se dostal na nějakou rekreaci do Chorvatska, kde mají snad nějakou rodinu nebo nějaké dobré známé. Jinak ale, když měl dovolenou, vždycky jezdil na nějakou faru a nejlépe někam do hor. Když už za komunistů nemohl jezdit do ciziny, jezdil aspoň do Tater a tam byl týden na nějaké faře nebo někde u sestřiček. Dokud mohl, chodil po horách. Po revoluci už se teoreticky mohl podívat někam do Říma, ale to už zas měl vysoký věk, tak byl akorát v tom Chorvatsku a možná i v Medžugorji.

Na vánoce mi Hubert vždycky dal nějaký dárek, nějakou drobnost. Pokaždé, nestalo se, že by zapomněl, až do pozdního věku.

V Rakousku měli nějakou známou, se kterou udržovali telefonický kontakt. Ona jim pak sem posílala gramofonové desky. Hospodyně poslouchala hodně vážnou hudbu a tehdy u nás nebyl takový výběr. Tak slečna měla velkou sbírku. Hubert taky měl rád muziku, ale nikdy na ni neměl čas. Ani na televizi. Vždycky dělal nějakou přípravu apod. Až po revoluci slečna hodně poslouchala Proglas. A on byl velký podporovatel Proglasu. Hodně mu to leželo na srdci. Kolikrát byli sami v nějaké krizi, ale on ten Proglas podporoval. Myslím, že po něm snad ani nezůstalo žádné peněžní dědictví, on to všechno rozdal. Nejen na Proglas, ale různé misijní sbírky, na Bible apod.

V době, kdy byl ve funkci děkana, si pořídil fax. Byla to výhoda, že nemusel všechno posílat poštou. Ale potom ten počítač už nezvládnul, i když absolvoval v pozdním věku nějaký kurz.

Taky vím, že do pozdního věku se pravidelně zúčastňoval pětépáckých poutí na Hostýně a různých setkání PTP. Považoval období u PTP za významnou součást svého života, že byl šikanovaný a že to vydržel. Měl v úctě ty, kteří tím prošli. Dobře věděl, co to znamená. Díky tomu, že se tam setkal s mnohými dalšími kněžími a intelektuály, potom měl spoustu kontaktů na různé lidi.

5.1.6.6 Závěrečná léta

Potom, když už byl Šula hodně starý, začalo se to zhoršovat. Jednak slečna začala ztrácet zrak, takže z té Nové Horky tam jezdil někdo každý týden na úklid. Potom už brali i nějaké obědy, když slečna nebyla schopná vařit. A o víkendu jim vařila místní farnice Šindelářová. Já, když jsem tam pak šel na oběd, všechno jsem nachystal na stůl. To už jsem jezdil autem, tak už jsem nebyl tak vázaný časově, že bych musel pospíchat. Oba byli vždycky rádi, že měli servis. Po obědě jsem udělal kafe, akorát nádobí si pak už umyli sami.

V posledních letech děkanova působení už jsem převzal i zpívání žalmů. Bylo vidět, že děkan už to zpívání zdola na celý kostel nezvládá. Tak jsme se domluvili, že začnu zpívat žalmy. Až po tak dlouhé době, co dělám varhaníka, jsem tedy začal zpívat. Už se mi fakt zdálo, že se trápí. Kolikrát mu přesakoval hlas nebo mu nebylo rozumět. Někdy špatně slyšel, takže pak začal zpívat v jiné tónině, než v jaké jsem hrál já. Takže já jsem ho špatně slyšel a on neslyšel mne, a tak se to celé rozjelo. A tak jsem začal ty žalmy seshora zpívat sám.

Potom, když slečna musela do nemocnice do Oder, byl tady Šula úplně sám, ale to nebylo dlouho udržitelné. Dokonce Jarek (*Šula – pozn. autora*) uvažoval, že by šel někam do domova, měl i něco rozjednaného. Navíc měl Hubert pak už jenom jednu farnost, tak i přestal jezdit autem, pak mu vzali řidičák, ale i sám jeho synovec se ho snažil přesvědčit, aby si to nenechal prodloužit, že ho radši někam zaveze, když bude potřebovat. I ten jeden kostel už byl na něho potom moc. Když už potom hospodyně nebyla, stále jsem tam jezdil na ty nedělní obědy a pak už jsem ho obsluhoval, bylo vidět, že ho to zmáhá. Snažil se to překonat a chtěl být knězem až do smrti.

Pak to vzalo nečekaný konec. Počítal jsem s tím, že se Jarkovi podaří vyřídit nějaký kněžský domov, kde by mohl fungovat jako kněz, ale měl by zajištěné nějaké základní služby. Jenže když byl zvyklý fungovat 50 roků tady na jednom místě, pro něj by změna bydlení byl problém. To se potom ukázalo, když ho vzali do Kopřivnice a on si zlomil ruku. Potom ho odvezli k těm sestřičkám a tam si ještě zlomil krček. No a to bylo tím, že byl v cizím prostředí. Pak už jsem s ním nebyl.

Myslím, že je dobře, že je pohřbený tady, že je to to správné místo. V Kopřivnici by ho rodina měla na očích, ale tady byl tak dlouho, prožil tu celý život, tak je dobré, že je tady. Sám jsem věděl o tom, že chce být pochovaný tady, kdysi jsme se o tom na faře bavili.

5.1.7 Vyprávění ing. Marie Žárské, učitelky

Zaznamenáno 12.8.2018

Pamatuju si úplně přesně, jak se tady P. Hubert a slečna Huvarová nastěhovali. Bylo to v roce 1965. V červnu toho roku se zabil můj otec. Toho ještě pohřbíval P. Navrátil. První mše P. Huberta byla na pouť ke sv. Mikuláši. Oficiálně se tedy ujal všech tří farností v prosinci 1965. Chodila jsem k němu do náboženství, u prvního přijímání jsem ale byla už předtím, o rok dřív. V náboženství nás P. Hubert vedl tvrdou rukou – facka sem, facka tam, to bylo časté. Možná jsme to i potřebovali. Ale jednou jsem dostala facku, když jsem se jenom ohnula dolů pro pero na psaní, co mi spadlo. Měli jsme z něho respekt, i když nás to náboženství učil takovou ne moc dětskou formou, spíš takovou dospěláckou. Předtím otec Navrátil nám tam dělal poskoky, třeba nám imitoval, jak Kain zabil Ábela a to nás jako děcka bavilo. Hubert naproti tomu podával spíš striktní informace.

Potom začal Hubert postupně opravovat všechny kostely. Já ve třinácti letech obíjela omítku na lešení. Nejdřív opravil zvenku náš kostel, potom opravoval Pustějov a Kujavy. Pořád něco sháněl. Všechno spravil, jenom tu faru moc nespravil. Akorát potom se tam dalo ústřední topení. Předtím topili uhlím. Ani okna, kterými unikalo teplo, nedal nová, pořád všechno odkládal jako kovářova kobyla, až nakonec už nemohl.

Hubert byl vždycky štíhlý, v kondici. Se synovcem vždycky jezdili do Tater, kde měli nějakou stezku a tam pravidelně chodili. Po jeho smrti oni tu stezku dodržují a vždy kolem výročí úmrtí jdou na túru. Mívají různé pobožnosti kolem kapliček. Chodí nejen rodina, ale i jeho přátelé nebo mladší kněží. Hubert měl rád pohyb, jeho jsi neviděl sedět. Buď byl na zahradě nebo něco dělal na kostelech.

Ale samozřejmě mše a takové ty věci nikdy nezanedbával. V čem nás péroval a co bylo pro farníky dobře, to byly zpěvy. Zpěvy musely být originální. Neexistovalo nějaké prodloužení tónu, zkrácení, muselo to být přesně tak, jak on to diktoval. Ebenovo ordinárium jsme cvičili tak dlouho, až to sedlo, až on to slyšel.

Chodíval se svatým přijímáním k nemocným. Rodiny už nadiktovaly, ke komu má přijít. K nám chodil pravidelně za babičkou, která nemohla chodit, to už se ani neptal. On byl náš takový skoro rodinný přítel. Brali jsme ho na svatby, na křtiny, na hostiny... Byl rád mezi

lidmi, rád si povykládal, bylo to takové, jak by to mělo být. Kněz musí být takový lovec duší, pastýř. A on oheň rozněcoval dál, aby v lidech nevyhasl.

Za něho se zavedla mikulášská pout', což přilákalo skoro všechny děti z vesnice. Každý dal nějakou padesátikorunu, ženské v obchodě udělaly balíčky, a bylo to lepší v kostele než někde po domech. Úžasné bylo zavedení mši ke konci školního roku, kdy děti děkovaly za prázdniny, že se jim nic nestalo a byla to příprava na nový školní rok. Nesl se budík, nesla se aktovka, rozvrh, dary... Přinášely to děti. Ke každému předmětu bylo nějaké povídání. Mezi tím byly zpěvy, bylo to velké zpestření mši. Taky byly žňové mše na konci žní. Upletl se věnec z obilí, dával se tam vlčí mák, před oltář se daly plody země. To už je teď všechno pryč. A on si dal tu práci, že všechno nachystal, objel lidi, aby ty mše s tímto programem vypadaly pěkně.

Potom začala probíhat Noc kostelů. Hubert tady zažil myslím už jen jednu Noc kostelů, tu první. Mám dojem, že to bylo v roce 2011 nebo 2012, když to začínalo. Ale hodně se o to zajímal, spolupracoval se starostkou, a když to bylo poprvé, organizace se ujal obecní úřad. My jsme tam dělali průvodce, pan Bill přednášel historii, my jsme měli povinnosti ohledně kulturního programu. Pak jsme chystali svíce od vchodu dole přes kostel.

Jedno z posledních bylo otevírání našeho obecního sálu. Starostka mě tehdy poslala na faru, ať pro něho jdu, že on tam musí být na přestřihnutí pásky. A on, jestli se má převlíkat. Tak říkám, že jo, že nemůže jít v takovém pyžamu, že tam bude televize. Tak se hned hezky oblékl a asistoval tam při přestřižení pásky, samozřejmě i s křesťanským požehnáním.

Pak byl ještě naposledy v našem regionálním deníku, a to byl duben 2014. To byl ještě úplně fit. Bylo to u příležitosti děkovné mše, kdy měl devadesátku, a to byl pořád ještě fit. Pak jel k tomu synovci a tam to začalo. Začal tam mít nějaké srdeční problémy, a to byl konec. Pro nás to byla obrovská ztráta a spousta lidí se s tím dodnes nemůže srovnat. Umřel rok po slečně, která se v roce 2013 dožila stovky. Syn Svatík se vždycky smál, že mají dohromady průměr 190 let.

Oni žili oba strašně skromně, hlavně co se týkalo jídla. Co jsem přišla na faru, byly tam jenom brambory. Vůbec všechno se dělalo na faře, třeba i hostina po prvním přijímání. Slečna všechno chystala, napekla. Svatík se smál, že když byl on na prvním přijímání, slečna už měla osmdesát a pořád všechno chystala. Potom ale už chudák nemohla. Starala se o květiny, starala se v kostele.

A já jsem 18 let uklízela kostel. A to muselo být pünktlich. Běda, když jsem někde nechala pavučinu, pan farář mě okamžitě upozornil. Takže příště, než jsem odešla, musela jsem stokrát zkontrolovat, ať nemám někde pavučinu. On byl na pořádek vysazený. Mně to nevadilo, že mi to vytknul, ba naopak. Takhle jsme spolu hodně byli v kontaktu. A nakonec zvolil i to, že bude odpočívát na zdejším hřbitově, protože zjistil, že tady prožil víc než půl života.

Pak jsem mu ještě zařídila pomník, protože si nechal na tyto věci peníze. Chtěl být pohřbený v tom kněžském hrobě, takže se dalo všechno do pořádku a je tam napsaný. Myslím, že svíčky mu tam hoří nonstop, tady lidi fakt chodí. V Kopřivnici by upadl v zapomnění kromě rodiny, která tam ale nechodí tak často jako lidi tady. Myslím, že to zvolil dobře. No a slečna je pohřbená v Albrechtíčkách.

5.2 Statistické údaje o působení ve farnosti Hladké Životice

Následující tabulky uvádějí počty pohřbů, uzavřených sňatků a křtů ve farnosti Hladké Životice, u nichž je v matrice zapsáno jméno Hubert Šula.

Počet pohřbů uskutečněných P. Šulou v HŽ

<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>
1966	4	1976	7	1986	8	1996	6	2006	6
1967	8	1977	7	1987	11	1997	5	2007	2
1968	3	1978	9	1988	8	1998	9	2008	7
1969	2	1979	3	1989	6	1999	6	2009	6
1970	4	1980	3	1990	9	2000	7	2010	1
1971	5	1981	1	1991	7	2001	12	2011	6
1972	7	1982	6	1992	5	2002	4	2012	9
1973	7	1983	5	1993	8	2003	7	2013	4
1974	7	1984	7	1994	4	2004	7	2014	3
1975	3	1985	8	1995	8	2005	7		

Celkem tedy 294 pohřbů vypravených P. Šulou. Nejsou započítány pohřby, kdy pohřbíval jiný duchovní.

Počty sezdaných P. Šulou v Hladkých Životicích

<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>
1966	9	1975	1	1984	1	1995	1
1967	5	1976	4	1985	1	1996	1
1968	2	1977	5	1987	1	1997	3
1969	13	1978	4	1988	1	1998	2
1970	4	1979	1	1989	4	2002	2
1971	6	1980	1	1990	8	2003	1
1972	8	1981	1	1991	3	2005	2
1973	5	1982	2	1992	9		
1974	5	1983	1	1993	8		

Celkem 125 sňatků, kdy oddávajícím byl P. Šula.

V letech zde neuvedených nebyl ve farnosti Hladké Životice uzavřen žádný církevní sňatek. Poslední zápis sňatku v matrice za působení P. Šuly je z roku 2005, v letech 2006-2014 následuje dlouhá řada let bez uzavřeného sňatku.

Počet křtů v Hladkých Životicích uskutečněných P. Šulou v letech 1965-2014

<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>	<i>Rok</i>	<i>Počet</i>
1965	1	1975	23	1985	6	1995	11	2005	13+1
1966	25	1976	15	1986	2	1996	6	2006	3
1967	24	1977	22	1987	4	1997	2	2007	3
1968	13	1978	15	1988	3	1998	10+1	2008	3
1969	32	1979	13	1989	6	1999	7	2009	2
1970	25	1980	12	1990	12	2000	13	2010	3
1971	26	1981	9	1991	15	2001	8	2011	3
1972	23	1982	12+1	1992	7	2002	10	2012	0
1973	24	1983	6	1993	7	2003	4	2013	0
1974	21	1984	9	1994	15	2004	4	2014	1

Celkem 535 pokřtěných.

V letech 1982, 1998 a 2005 je evidováno vždy po jednom případě nouzového pokřtění dítěte někým jiným – otec, doktorka v nemocnici apod. Zápis však byl učiněn do zdejší matriky pokřtěných.

6. CELKOVÉ VYHODNOCENÍ OSOBNOSTI KNĚZE HUBERTA ŠULY

Po praktickém exkurzu, kdy jsme nechali promlouvat pamětníky, je na řadě již jen závěrečný pohled na osobnost kněze Huberta Šuly.

Zde si nejprve dovolím osobně zavzpomínat na svého dlouholetého pana faráře. P. Hubert mě nekřtil – narodil jsem se v Ostravě a do HŽ jsme se přistěhovali až po mém křtu. Jinak mě ale provázel po celý můj život až do své smrti před 5 lety. A nejen mne. V každé rodině někoho pohřbil, křtil, oddával, zaopatřoval... Nebylo baráku, kde by někoho neznal.

Byl to poctivý kněz, citlivě vnímal život farníků i místní obce a společnosti, podle zděděné povahy a na základě výchovy spíše nesmělý, až nekomunikativní. Ale to, co je duchovně jakostní, představuje vhodné rozlišování pro oblast, která se jen jeví (a to není celek reality) a to, co je vlastní autentická podstata – tu bylo možné shlédnout až po delší době a podle pozitivních plodů, které se po čase ukázaly jako dobré dílo.

Je to bezesporu oběť nastupující komunistické doby – kněží přicházeli s pohmožděninami v psychice, která byla někdy až neurvale konfrontována se státní mocí při PTP apod. Není divu, a to zase podle letory dotyčného, že někdo byl ve sdílení zdrženlivý, jiný se třeba projevoval pouze v několika oblastech; jako by kněz nemohl být zcela sám sebou ve vnějších projevech a pořád byl „častován“ vlastní sebekontrolou.

Také ne všem kněžím byla dána možnost další formace: teologické i osobnostní. Proto někdy i modely pastorační práce byly rozšířenou vzpomínkou na staré osvědčené časy a nedoznaly psychologičtějšího zohlednění. I psychologie jednoho místa u P. Šuly sehrála své: zvykl si na stereotypy a musel prožívat leckteré vnitřní nesnáze, ba i trampoty.

Při oslavě svých 90. narozenin si sám vybral citát, kterým hodnotí naplnění svého života: „Velebí má duše Hospodina, že mi učinil veliké věci.“ (Lk 1,46).

Jde o příklad kněžské osobnosti, která zdárně přežila nesnadný čas a vykonala na svěřené vinici to, co bylo jen možné. Cele naplnil slova evangelia: „On musí růst, já však se menšit.“ (Jan 3,30). Tito „vojáci Kristovi“ obstáli: drželi Pánovu pochodň a zasévali milosti spásy.

ZÁVĚR

V roce sepsání této práce si připomeneme páté výročí odchodu kněze Huberta Šuly na onen svět. Probrali jsme zde obecné pozadí doby mládí kněze, který zažil spoustu převratů ve svém vlastním životě i v životě společnosti. Také jsme se věnovali jeho požehnaně dlouhému kněžskému působení. Jen málokomu je dopřán tak dlouhý a plodný duchovní život. Byl to kněz ještě ze „staré školy“, u něj duchovní stránka vysoce převyšovala ostatní, duchovno nadřazoval a vše bral neskutečně poctivě. Svým působením ovlivnil několik generací věřících. Zvláště na svém posledním působišti, kde působil téměř půl století, zanechal stopu snad v každé rodině.

Ne vše v této práci se zdařilo tak, jak by bývalo bylo záhodno. Mrzí mne například, že jsem nemohl zachytit vzpomínání některých dalších lidí, kteří by měli co říci – ať už bývalého kostelníka, nejstarší farnice apod., nebo také církevních osobností, které Huberta Šulu znaly – za všechny můžu jmenovat P. Ericha Pepříka, který zemřel v době, kdy už jsem o tématu věděl, ale včas jsem jej neoslovil. Některé lidi nešlo oslovit z důvodu zhoršeného zdravotního stavu.

Přiznat musím také to, že se mi lehčeji zpracovávala praktická část práce než ta teoretická. Práce s historicky obecnými texty byla docela náročná a nezáživná. Nezáživné bylo také bádání v zemských archivech, i když toto na druhou stranu přineslo zajímavé a cenné poznatky a výsledky. Našel jsem zde materiály, ke kterým bych se jinak nedostal. Na použití daných výsledků v této práci bylo navíc potřeba i písemné svolení arcibiskupství olomouckého.

Přes všechny překážky se ale podařilo sestavit práci, která zachytila snad aspoň trochu z toho, jak P. Hubert Šula působil v regionálních duchovních dějinách olomoucké a později ostravské diecéze. Jeho přesah je jistě nejen geografický, ale i časový. Díky působení u PTP měl kontakty i s lidmi ze vzdálenějších koutů vlasti. Dodnes na něj spousta žijících kněží vzpomíná, a to i výrazně mladších, než byl on sám.

Literatura a prameny

Bible: Písmo svaté Starého a Nového zákona včetně deuterokanonických knih. Český ekumenický překlad. 6. přepracované vydání. Praha: Česká biblická společnost, 1995, 296 s.

PRIMÁRNÍ LITERATURA

ADÁMEK, Milan. *Filozoficko-teologické učiliště a kněžský seminář ve Vidnavě (1899-1945).* Disertační práce, Vratimov 1982.

ADÁMEK, Milan. *Výchova kněží v rakouské (československé) části vratislavské diecéze (1899-1945).* *Duchovní pastýř*, 1934, ročník XXXIII, č.5, s. 89-92.

Almanach ke 100. výročí gymnasia ve Valašském Meziříčí. Výbor pro oslavy 100. výročí gymnasia ve Valašském Meziříčí. Městský národní výbor ve Valašském Meziříčí, 1971.

Katalog kněžstva arcidiecéze olomoucké L.P. 1949.

SIUDA, Pavel. 48 let prožil otec Šula ve farnosti Hladké Životice. *OKNO*, 2013, č. 7-8, s.16.

SIUDA, Pavel. Cesta ke kněžství začala před 70 lety ve Vidnavě. *OKNO*, 2013, č. 7-8, s.15.

Slavnostní otevření Palackého university. *Volné Slovo*, 1947, ročník III., č. 41, s.1.

SEKUNDÁRNÍ LITERATURA

AMBROS, Pavel. *Svoboda k alternativám: Kontinuita a diskontinuita křesťanských tradic.* 1. vyd. Olomouc: Refugium Velehrad-Roma s.r.o., 2008-2009. 854 s.

CINEK, František. *K národnímu probuzení moravského dorostu kněžského 1778-1870.* Vydání neuvedeno. Olomouc: Družina literární a umělecká v Olomouci, 1934. 286 s.

GRAUBNER, Jan. *Kněžské osobnosti: Medailony kněží Arcidiecéze olomoucké ve 20. století.* 1. vyd. Olomouc: Matice cyrilometodějská s.r.o., 2010. 222 s.

HRUBAN, Mořic. *Paměti z dob nedlouho zašlých.* Řím: Křesťanská akademie, 1967. 369 s.

HUVAR, Antonín. *Střepy.* II. vyd. Ontario: Moravia Publishing Inc., 1996. 426 s.

KREJČOVÁ, Jana. *Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci: Data – osoby – budovy.* 1. vyd. Olomouc: Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci, 2010. 100 s.

NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta 1939-1990: Prolegomena k dějinám české katolické teologie druhé poloviny 20. století.* 1. vyd. Praha: Karolinum, 2007. 523 s.

TICHÁNEK, Jiří. *Stará Kopřivnice v dokumentech a fotografiích*. 1. vyd. Kopřivnice: Město Kopřivnice, 1998. 253 s.

VÁŠKO, Václav. *Dům na skále 1: Církev zkoušená. 1945 – začátek 1950*. Vydání neuvedeno. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004. 255 s.

ZLÁMAL, Bohumil. *Příručka českých církevních dějin VII: Doba československého katolicismu (1918-1949)*. 1. vyd. Olomouc: Matice cyrilometodějská s.r.o., 2010. 479 s.

PRAMENY

Zemský archiv Opava

Fond NAD 1201

Inv. číslo 48, sign. 9, č. kartonu 7. Kronika semináře 1925-1943.

Inv. č. 92, sign. 20/2, karton 37. Osobní spisy bohoslovců, doklady, vysvědčení, záznamy o prospěchu

Sign. L 954, přírůstkové č. 49801 - Počátky kněžského semináře ve Vidnavě a kardinálové Kopp a Bertram

Sign. L 953, přírůstkové č. 49800 - Filosoficko-teologické učiliště a kněžský seminář ve Vidnavě. (1899-1945)

Zemský archiv v Opavě, pobočka Olomouc

Fond AO, karton 999. Posudek kandidáta před svěcením, seznam novokněžích ročníku 1948

Fond Klein Alois, sign. 3, karton 1. Pozvánka na sjezd do Vidnavy 1968.

Fond SMO

Karton 99. Seznam vyučovaných předmětů a vyučujících, záznamy o výsledcích zkoušek.

ELEKTRONICKÉ ZDROJE

Rafaja, František. *STARÁ VODA – ALTWASSER*, archiv. Dostupné na internetu:

http://www.ado.cz/poutni/stara_voda/stara_voda1.htm

Sborník k 725. výročí založení města. Obecní úřad ve Vidnavě, 1993. Dostupné na internetu:

http://www.soupisamatek.com/okres_jesenik/foto/vidnava/historie.htm

Slavíček, František. *Farnost Bojkovice 1945-1989*. Diplomová práce, Olomouc 2016.

Dostupné na internetu: https://theses.cz/id/rdsjmv/Diplomov_prce_-_Slav_ek.txt

Zemřel emeritní děkan biloveckého děkanátu P. Hubert Šula [online]. Zveřejněno 2014-08-19. Dostupné na internetu: <https://www.doo.cz/59-zpravy/posledni-zpravy/1860-zemrel-emeritni-dekan-biloveckeho-dekanatu-p-hubert-sula.html>

SEZNAM NAHRÁVEK A PÍSEMNÝCH SVĚDECTVÍ

CD s pořízenými nahrávkami

Petr Bill

Irena Fenclová

Miroslav Klos

Jaroslav Šula

Marie Žárská

Písemná svědectví

Ludmila Kramolišová

Květoslava Šebestová, Libuše Heryánová a Bohuslava Heryánová

Seznam zkratek

Zkratky knih Písma svatého jsou použity podle českého ekumenického překladu.

AKS	arcibiskupský kněžský seminář
AO	fond Arcibiskupství olomoucké
CMBF	cyrilometodějská bohoslovecká fakulta
CMTF	cyrilometodějská teologická fakulta
HŽ	Hladké Životice
inv. č.	inventární číslo
Jan	evangelium podle Jana
Lk	evangelium podle Lukáše
NAD 1201	fond Arcibiskupský kněžský seminář Vidnava
PTP	pomocné technické prapory
sign.	signatura
SMO	fond Arcibiskupský kněžský seminář Olomouc
SZ	Starý zákon
Řím	list Římanům
ZAO	Zemský archiv Opava
ZAOL	Zemský archiv v Opavě, pobočka Olomouc

Přílohy

Foto 1 Maminka Albína (napravo)

Foto 2 Rodný dům v Kopřivnici

Nesselsdorf, 16. Juli 1943.

Reifezeugnis vom 14.7.43.

Sehr dankbar sein.

Ann. v. Prof. Dr. J. Prof. Dr. H. Sula 10.8.43
Pf. Z. Kgl. Gsch. 10.8.43.

An das

Erzbischöfliche Priesterseminar,
z.H. des hochw. Herrn Direktor ThDr Kirchner,

W e i d e n a u .

Laut der Verordnung über den Arbeitseinsatz musste ich mich beim Arbeitsamt Neutitschein stellig machen. Ich habe dort die Bestätigung des Generalvikariats über meine Aufnahme in Ihre Lehranstalt vorgelegt. Es wurde mir erklärt, dass zum weiteren Studium die Genehmigung des zuständigen Landrates erforderlich ist. Zu diesem Behufe ist ein Gesuch mit der Abschrift des Reifezeugnisses vorzulegen.

Ich bitte deshalb höflich um gefl. Einsendung meines Reifezeugnisses, damit ich die notwendigen Schritte zur Erlangung der Genehmigung zum Studium einleiten kann.

Hubert Sula,
Nesselsdorf, 434.

Briefmarken zur
rekommand. Einsendung.

Foto 3 Žádost o přijetí do semináře ve Vidnavě

Foto 4 Historická budova semináře ve Vidnavě

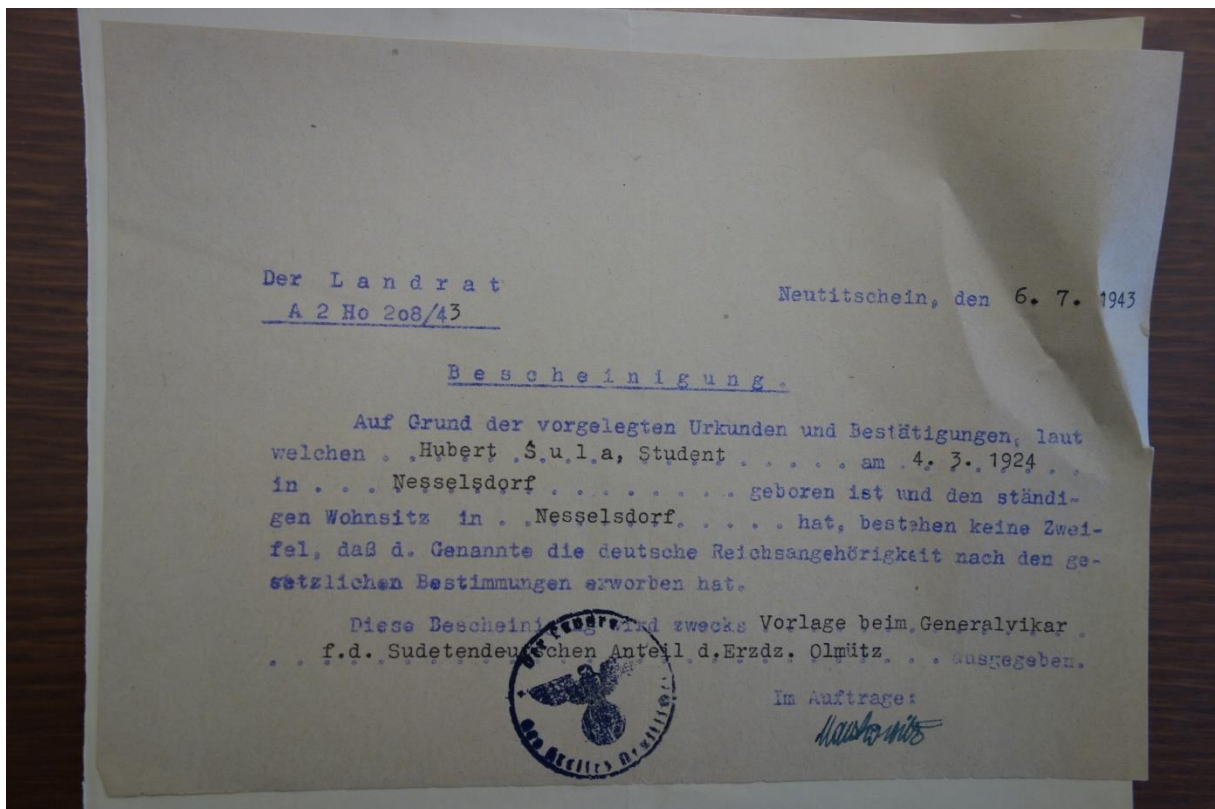

Foto 5 Potvrzení do Vidnavy

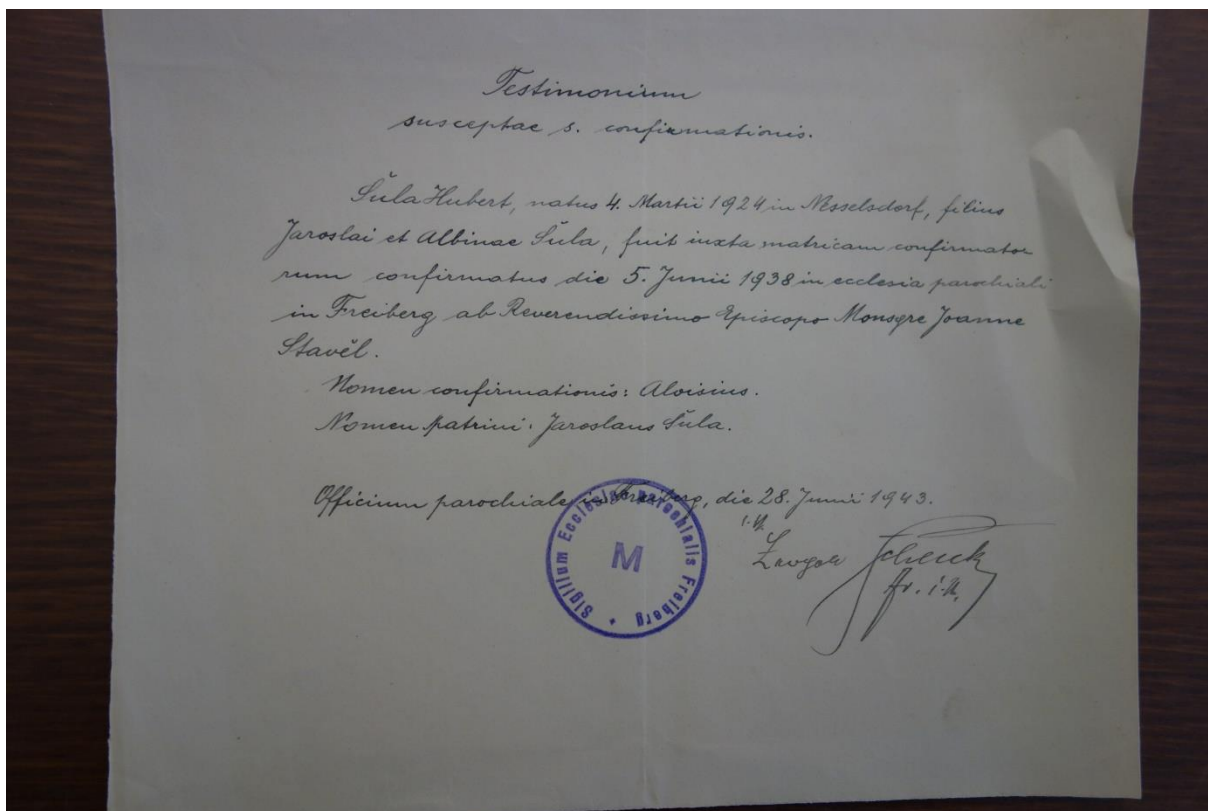

Foto 6 Potvrzení o křtu

Foto 7 Fotografie ze spisu ve Vidnavě

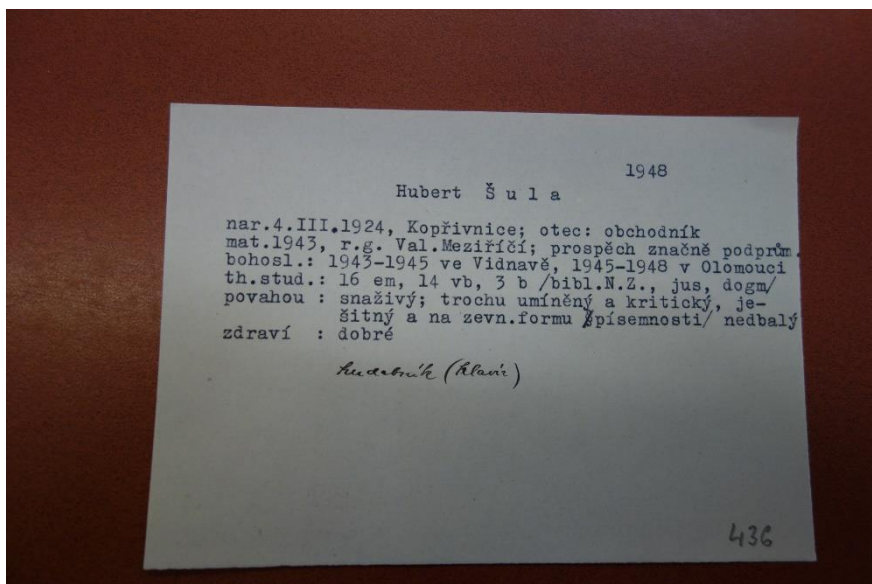

Foto 8 Posudek před svěcením kandidáta

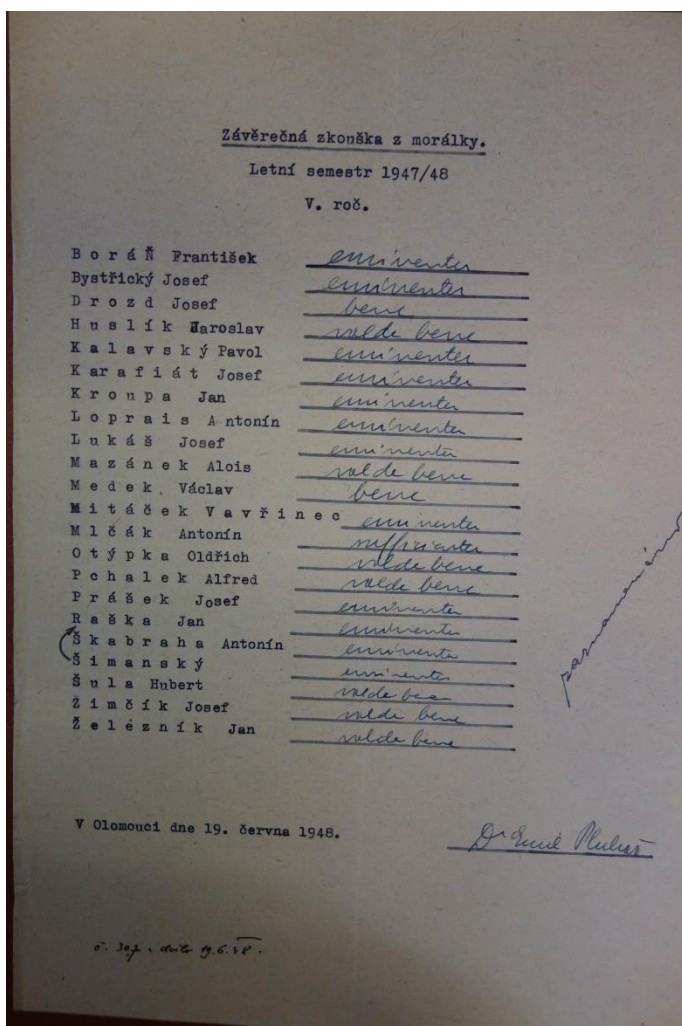

Foto 9 Závěrečná zkouška z morálky V. ročník 1948

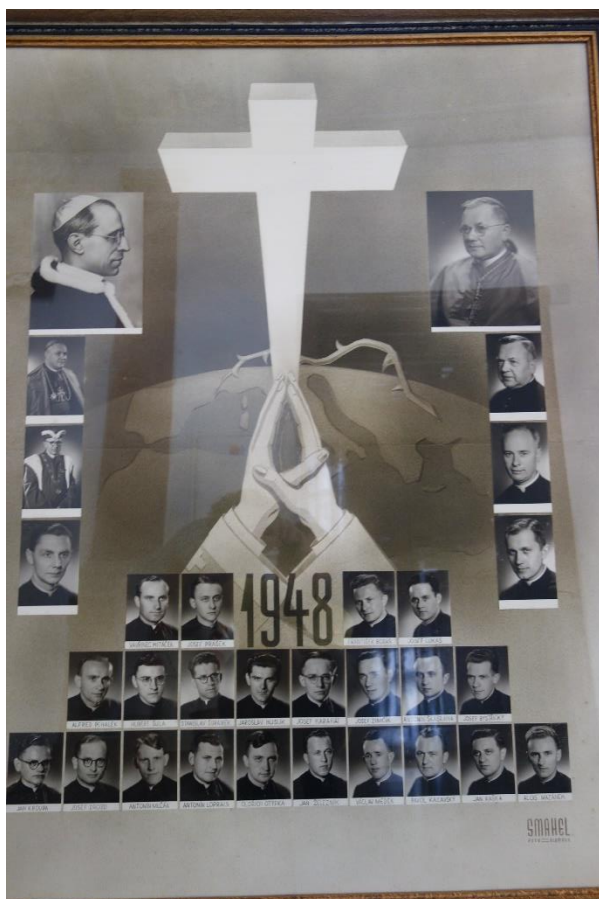

Foto 10 Tablo v olomouckém semináři z roku 1948

Foto 11 Detail fotografie Huberta Šuly z tabla

Novokněží roč.1948.

	Prázdninové bydliště	Farní úřad bydliště	Poštovní úřad bydliště	Den primice
1	Borán František	Kladná-Žilín 42	Luhačovice	Luhačovice 5.7. ✓
2	Bystřický Josef	Kyjov, Palackého 26	loco	p.l. 4.7. ✓
-3	Drozd Josef	Lichnov 236	loco	Frenštát p.R. 5.7. ✓
4	Hušlík Jaroslav	Veselí n.M. 837	loco	p.l. 4.7. ✓
-5	Karafiát Josef	Opava-Jaktař, Krnovská 157	loco	p.l. 4.7. ✓
6	Kroupa Jan <i>sem.</i>	Hrabí 4 <i>Nová ves</i>	Bílá Lhota	Bílá Lhota 11.7. ✓ <i>Nová ves</i>
7	Loprais Antonín	Vracov 380	loco	p.l. 4.7. ✓
8	Lukáš Josef	Rudice 114	loco	Nezdenice 4.7. ✓ <i>Prácheň</i>
9	Medek Václav	Vyškov, Legionářská ³³	loco	p.l. 4.7. ✓
-10	Mitáček Vavřinec	Hluk 134	loco	p.l. 4.7. ✓
-11	Mlčák Antonín	Rakov 66	Paršovice	Paršovice 4.7. ✓
12	Otýpka Oldřich	Bojkovice, fara	loco	p.l. 4.7. ✓
13	Pchalek Alfred	Kozmice 187	loco	Hlučín 30.6. ✓
14	Prášek Josef <i>sem.</i>	Čeladná 325 <i>Prácheň</i>	loco	p.l. 11.7. ✓
15	Raška Jan	Troubky n.Beč. 166	loco	p.l. 11.7. ✓
16	Škabraha Antonín	Slušovice 45	loco	p.l. 4.7. ✓
17	Šula Hubert	Kopřivnice 434	loco	p.l. 4.7. ✓
18	Šuránek Stanislav	Ostrož.Lhota 73	loco	Uher.Ostroh 5.7. ✓
-19	Zimčík Josef	Dolní Němčiči 79	loco	Hluk 4.7. ✓
-20	Železník Jan	Mistřín 8	loco	Svatobořice 5.7. ✓
Bohoslovec diecése rožňavské:				
✓	Kalavský Pavol	Margecany		5.7.

Antonín J. Klacil,
suppl.

440

Foto 12 Seznam novokněžích roku 1948 plus datum primice

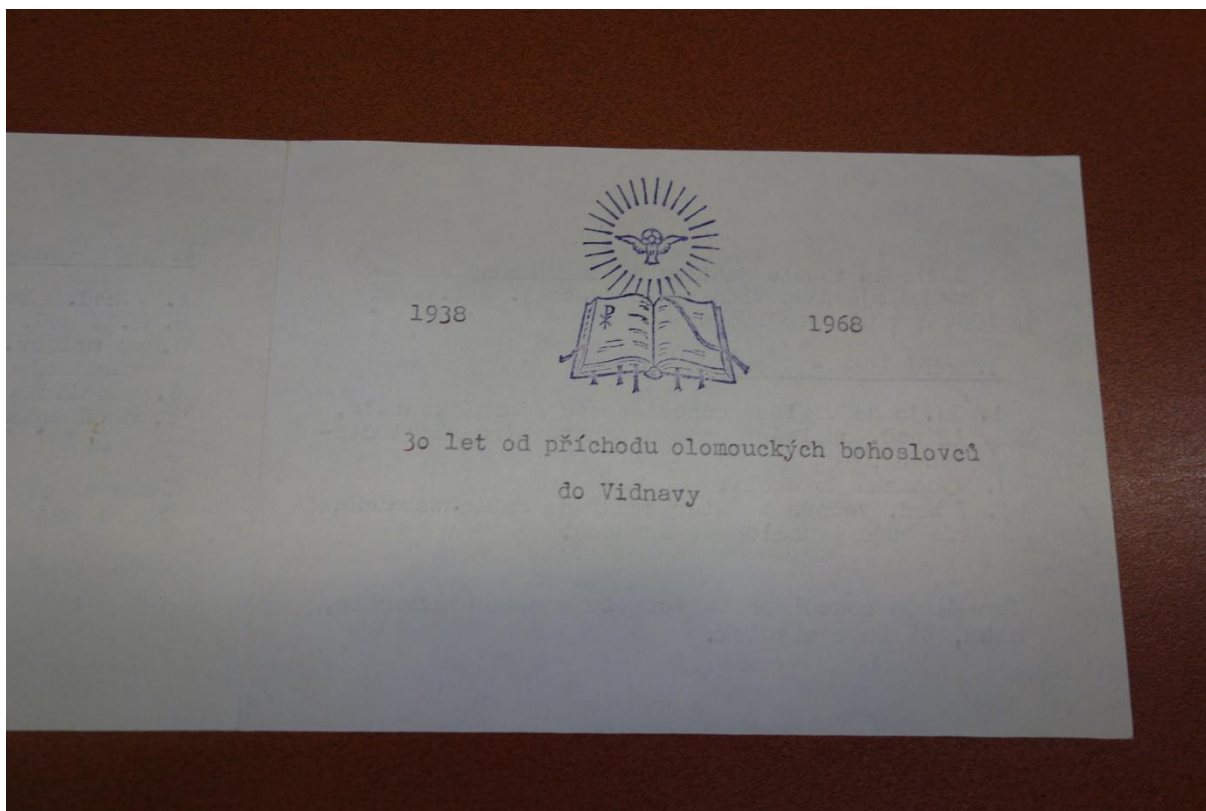

Foto 13 Pozvánka na setkání ve Vidnavě v roce 1968

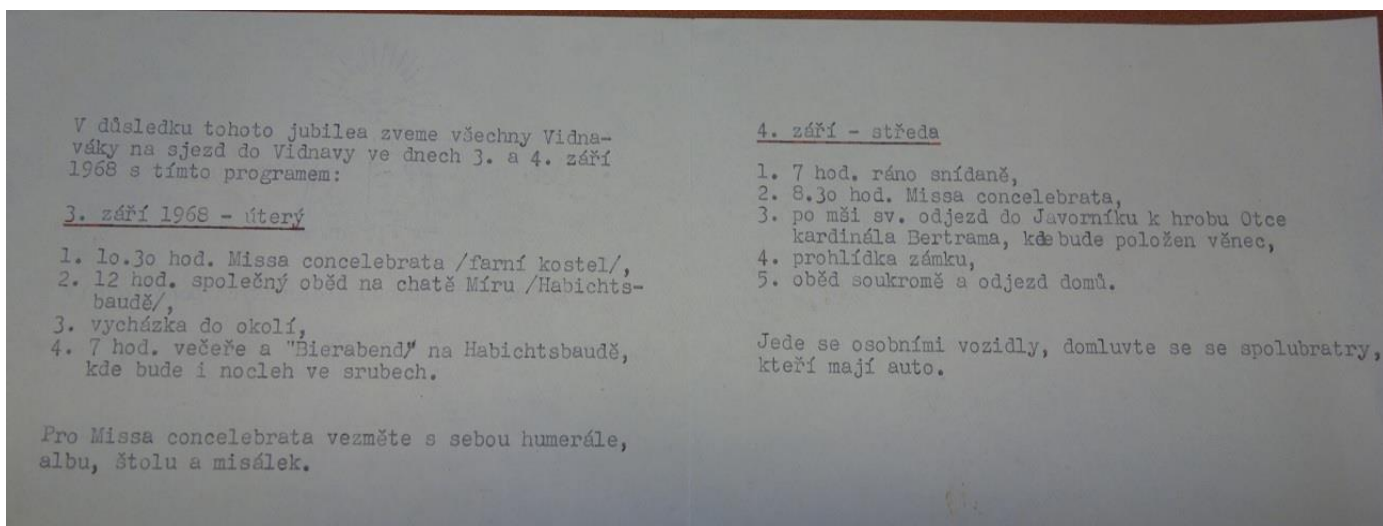

Foto 14 Zadní strana pozvánky na setkání ve Vidnavě v roce 1968

P. Huberta Šulu (primice r. 1948) doprovází P. Tomáš Hejna

Foto 15 Primice 1948

Foto 16 Primice 1948

Foto 17 Velké Albrechtice, 1. sv. přijímání, pravděpodobně rok 1955

Foto 18 Slavnost u příležitosti 60 let kněžství 2008

Foto 19 Slavnost u příležitosti 60 let kněžství 2008

Foto 20 Foto u rodiny v Kopřivnici

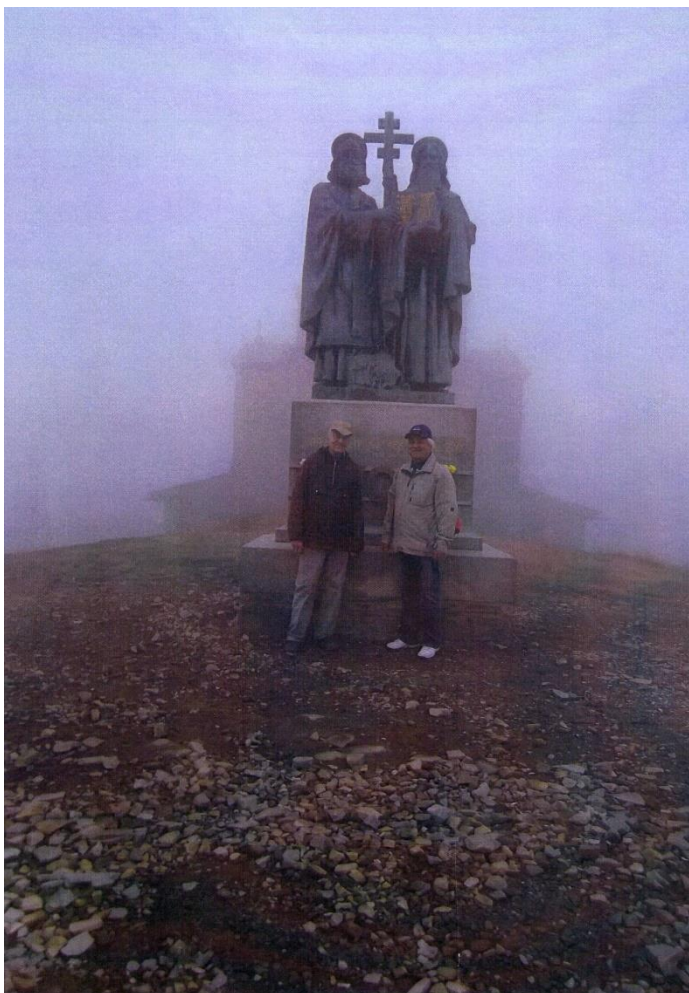

Foto 21 Radhošť, léto 2013

Foto 22 Radhošť, foto se synovcem, léto 2013

Foto 23 Momentka

Cesta ke kněžství začala před 70 lety ve Vidnavě

Konec června a začátek července je každoročně spojen s udílením kněžského svěcení a změnami ve vedení farností. Novokněží dostávají od biskupa při slavnostním obědě své první dekrety s adresou jejich první farnosti. Další léta kněžské služby s sebou čas od času přinášejí i změnu místa působení. V našem seriálu o farnostech se tentokrát zastavíme v obci Hladké Životice na Bílovecku, kde od roku 1965 působí P. Hubert Šula. Kněz, který poslední červnovou neděli se svými farníky oslavil 65. výročí kněžského svěcení, je jediným žijícím duchovním ostravsko-opavské diecéze, který prožil část kněžské formace ještě v semináři ve Vidnavě.

Otec Hubert Šula se narodil v roce 1924 v Kopřivnici, kde prožil ve zbožném prostředí své dětství a mládí společně s matkou a starším bratrem. Otec jim zemřel, když bylo chlapcům čtrnáct resp. osmnáct let. „Žili jsme v domku naproti kostela, kde jsme měli obchod se smíšeným zbožím. Dnes je to už zbourané,“ zavzpomínal na své dětství v Kopřivnici otec Hubert. Blízkost kostela měla vliv i na formování budoucího povolání. „Kněží to měli v Kopřivnici na faru daleko, proto se k nám choďovali mezi první a druhou mší svatou do domku ohrát. Poznal jsem blíže tehdejší kněze P. Martina Chudobu a P. Rudolfa Stáru. Byl to Němec, ale český trochu uměl. Otec Stára však nesměl jako Němec vyučovat v českých školách, tak k nám poslali mladého kněze P. Václava Čecha. Ten měl na mě velký vliv,“ dodal otec Hubert, který vystudoval Reálné gymnázium ve Valašském Meziříčí.

Studium a válka ve Vidnavě

„Po maturitě jsem nastoupil do kněžského učiliště ve Vidnavě. Vysoké školy byly uzavřeny v tzv. Protektorátu Čechy a Morava, kdežto mé rodiště Kopřivnice i Vidnava byly pokládány za součást Německa, takže bez studijní pauzy jsem mohl hned nastoupit do 1. semestru a semináře. Přednášelo se německy, něco málo latinsky. Na Vidnavu mám ty nejlepší vzpomínky. Odbornost profesorů byla na vyšší, politickým vývojem v Německu trpěli. Studentů nás tam bylo něco přes dvacet – sami Češi a dva Poláci, němečtí bohoslovci byli na frontě ve válce,“ uvedl otec Hubert, který dramatický závěr 2. světové války prožil na

vlastní kůži. „Konec války ve Vidnavě byl hrozný. Přes město vedly transporty ruských, amerických i německých zajatců. Nakonec jsme před frontou utíkali i my. Vlaky byly přeplněné, nikde nebylo místo, tak jsme cestovali mezi vagony. Nemohl jsem ani všechno pobrat, například tam zůstaly peřiny. Maminka toho strašně lítovala. Poláci, jak se vraceli po válce, tak šli taky přes Vidnavu, a co tam bylo, tak pobrali. To se rozumí,“ dodal otec Hubert, který po osvobození prožil prázdniny doma v Kopřivnici a další tři ročníky studia teologie již absolvoval v Olomouci. „Jak začal nový školní rok, tak jsem jel do Olomouce, tam studium pokračovalo až do svěcení. Na kněze mě vysvětil arcibiskup Josef Matocha 29. 6. 1948. Byli jsme poslední ročník, který světil. Potom k němu nebyl žádný přístup. Vim, že jen zpovědník k němu mohl přijít a jinak myslím nikdo. To bylo těžší vězení než v koncentráku,“ popsal otec Hubert svou cestu ke kněžství.

První roky kněžství

Po vysvěcení působil jako novokněz první tři měsíce jako kooperátor ve svém rodišti v Kopřivnici. Pak byl ustanoven administrátorem v Hořejších Kunčicích, kde tehdy zemřel pan farář Gajdušek. „Žádný kněz do pustého pohraničí tehdy nechtěl. Biskup Zela, který měl zrovna cestu do Ostravy, se zastavil u nás v Kopřivnici a přemlouval mě, abych tam šel. Já jsem se zaráhal, abych jako novokněz byl samostatný. Ale otec biskup mě ujišťoval, že mi budou pomáhat.

Působil jsem tam něco přes tři roky. Farnost tam normálně fungovala. Tvořili ji většinou lidé pracující v zemědělství, kteří do pohraničí přišli z Valašska. Měl jsem ještě na starost obce Kerhartice a Hartu, to je dnes všechno zatopené, je tam přehrada Slezská Harta,“ doplnil otec Hubert.

3 roky u PTP

Po prvních třech letech kněžského života v Hořejších Kunčicích přišel znenadání povolávací rozkaz. Nástup k PTP k 1. 12. 1951. Mimoň! „Na tom PTP nebyla nejhörší fyzická práce, byli jsme mladí a zdraví. Nejhörší byla šikana, byli jsme takoví psanci. Nevědělo se, jestli se vrátíme domů, jestli ke svému povolání, protože to nikdo nevěděl, jak to skončí. Nejděle tam byli bohoslovci, ti tam byli 40 měsíců, skoro 4 roky. Nás pustili po třiceti měsících v květnu roku 1954,“ popsal kněz svou vojenskou službu u pomocných technických praporů. Během služby u PTP se otec Hubert spřátelil s knězem Karlem Lobkowiczem, který byl strýcem dnešního ostravsko-opavského biskupa. „Jako šlechtic, nešikovný k tělesné práci, byl pořád šikanován. Když byla možnost z kasáren na propustku na pár dní vyjet, tak jsme spolu jezdili k Plzni na statek, kde bydlel jeho mladší bratr, který byl cestářem. Byl to otec našeho biskupa, kterého jsem tam tehdy potkal ještě jako malého kluka. To měl tak dva nebo tři roky,“ vzpomněl na první setkání se svým budoucím diecézním biskupem.

48 let prožil otec Šula ve farnosti Hladké Životice

„Znal jsem ještě rodiče otce Karla, babičku a dědečka otce biskupa. Jednou přišli na návštěvu za otcem Karlem přímo do kasáren. To byli opravdu aristokraté. Podle oblečení i jednání z nich vyzářovala taková noblesa,“ dodal kněz.

Hladké Životice

Když po třiceti měsících služba u PTP pro otce Huberta v roce 1954 skončila, byl ustanoven administrátorem ve farnosti Velké Albrechtice u Bílovce. I v této původně německé vesnici již žily a hospodařily rodiny dosidlců z Hlučínska nebo ze Zbyslavic, kteří tvořili živé jádro farnosti. Po devíti letech přišlo další stěhování. „Před Vánocemi 1965 jsem se stěhoval do Hladkých Životic, kde jsem dosud. První listinná zmínka o farnosti je z roku 1337. Kostel byl zbudován v roce 1686. Veškeré obyvatelstvo bylo německé národnosti a po jeho odsunu obsadili obec většinou z Volyňska a z Volyňské oblasti. Dnešní generace už je ovšem jiná. Účastníků nedělních bohoslužeb je asi 60. Slavíme patronium, dožínky, začátek školního roku, hasiči oslavují patrona sv. Floriána, zapojili jsme se do Noci kostelů. Školní děti mívají před Vánocemi koncert. Prožíváme misijní neděli. Křty a svatby, pokud jsou jaké, se odbývají v sousedním Fulneku. Hodiny náboženství jsou ve škole. Přihlášených dětí bývá dost, letos 21, jejich návštěvnost v kostele je minimální. U prvního svatého přijímání byli letos dva chlapci. Na první pátky rozvážím svaté přijímání 4 až 5 starým a nemocným. Pohřby jsou většinou z kostela,“ popsal ve zkratce život ve farnosti sv. Mikuláše v Hladkých Životicích.

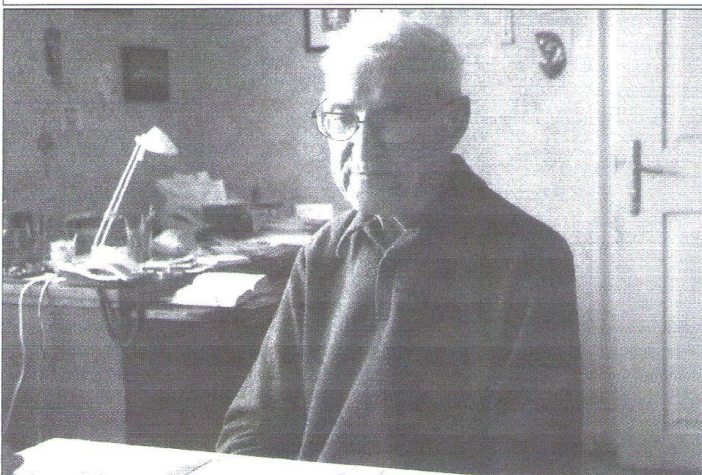
„Letos slavím 65 roků kněžství a 48 roků ve farnosti. Z těch 65 let kněžství jsem byl dva a půl roku vyřazen z kněžské služby s krumpáčem u armády a zbytek let taky ‚nekněžsky‘ brigádnicky se opravovaly kostely a fary. Od loňska máme v Hladkých Životicích zcela novou věž kostela, to už ale dělala firma. Brigádnicky to už dnes nelze, jenom mít peníze,“ dodal otec Hubert Šula, který se celý život snažil řídit heslem „Omnia Uni – Všechno pro jednoho - pro Boha.“ A vyplatilo se to. Společně s Pannou Marií se denně modlí „Velebí má duše Hospodina, že mi učinil veliké věci!“

Pavel Siuda

Kostel sv. Mikuláše v Hladkých Životicích má opravenou věž.

FOTO: Milan Chudej, stavební oddělení biskupství

P. Hubert Šula se narodil v roce 1924 v Kopřivnici. Patří mezi poslední dva žijící pamětníky, kteří studovali v semináři ve Vidnavě.

FOTO: Pavel Siuda

Platnost od	Platnost do	Název funkce	Právnícká osoba	Čj.	Zkrácený název PO
01.07.1948	01.11.1948	farní vikář	Římskokatolická farnost Kopřivnice	0	Kopřivnice
01.11.1948	01.12.1951	administrátor		0	
01.06.1954	01.11.1965	administrátor	Římskokatolická farnost Velké Albrechtice	0	Velké Albrechtice
01.02.1958	01.11.1965	provizor excurendo	Římskokatolická farnost Bílov	0	Bílov
01.11.1965	19.08.2014	farář	Římskokatolická farnost Hladké Životice	4704/65	Hladké Životice
01.11.1965	30.06.2009	administrátor excurrendo	Římskokatolická farnost Kujavy	4704/65	Kujavy
01.11.1965	30.06.2009	administrátor excurrendo	Římskokatolická farnost Pustějov	4704/65	Pustějov
01.09.1990	01.10.1995	děkan	Děkanát Bílovec		Děkanát Bílovec
02.01.1993	31.12.1996	člen kněžské rady	Arcibiskupství olomoucké		
01.10.1995	30.09.1997	děkan	Děkanát Bílovec	2358/952	
01.10.1997	30.09.2002	děkan	Děkanát Bílovec	2333/97	Děkanát Bílovec
01.10.2002	30.06.2005	děkan	Děkanát Bílovec	3658/02	Děkanát Bílovec
01.07.2005	19.08.2014	emeritní děkan	Děkanát Bílovec	2197/05	Děkanát Bílovec

P. Hubert Šula – přehled ustanovení ve farnostech

Curriculum Vitae Huberta Šuly.

Narodil jsem se 4.3.1924 v Kopřivnici jako druhé poslední dítě rodičů Jaroslava a Albíny Šulových. Prostředí ve kterém jsem vyrůstal bylo prostoupeno vírou a zbožností. Do kostela jsme měli jen pár kroků. Nebyl jsem však ministrantem, jednak asi bylo chlapců dostatek, jednak asi trochu s ostychem.

Po osmiletém středoškolském studiu - reálné gymnazium - jsem maturoval v r. 1943. Je pravda, že jako starší student jsem měsíčně chodil ke svátostem, k sv. přijímání často, takže kamarádi, spouštěcí mi někdy říkali "farář"- ne posměšně. Přesto já sám jsem po maturitě na kněžství nepomýšlel. A přede po tříměsíčních prázdninách jsem se ocitl na ~~behele~~ bohosloveckém učilišti ve Vidnavě /univerzity byly za Německa zavřeny/. A po pěti letech v Olomouci vysvěcen na kněze 29.června 1948. Naplnila se na mně slova Kristova: Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás.

Několik málo měsíců jsem působil v rodišti, pak v Hořejších Kunčicích, tenkrát to byl okres Vítkov. Těsně před Vánoce r.1951 jsem musel narukovat k PTP - pracovní technické prapory a tam pobyl a kolikrát protřpěl 29 měsíců.

Díky Bohu mohu kněžsky působit od r.1954 až dosud. Velké Albrechtice a Bílov, V Hladkých Životicích jsem od 1.prosince 1965. V mladším věku jsem mimo službu duchovního ~~opravoval~~ se staral o zanedbané kostely. Na příklad v Pustějově opraven kostel zevnitř i z venku, nová krytina nad půdními prostory, jehlancové věže, nová omítka uvnitř věže, oprava stodola a kůlny.

Někteří lidé říkají, že na Pána Boha nemají čas. Já jsem měl čas; celý čas. Byla to jeho milost. Děkuji Ti, Bože, za všechno.Amen.

11.4.2011

Strojově psaný životopis

Závět

Ve jménu svatě a nerozdielné Trojice. Amen.

Volobodně a svobodně projevuji pro případ své smrti svou poslední vůli, jak následuje:

Přeji si, aby mé tělo pochováno bylo do kněžského hrobu na hřbitově v Hladkých Zivoticích, na pomníku, který tam je, nechtě se uvleče i mé jméno, z něhož at' je patrné, že jsem kněz. Při mém pohřbu odproste, promin, ty, jimž jsem třeba i nechtě ublížil. Svě přátele, farmiky i svou rodinu promin, aby na mne vzpomínali, když se v eucharistické modlitbě bude pro mne zařekávat.

O svém majetku pak ustanovuji toto:
Vškerý svůj majetek nechť připadne Římskokatolické farnosti sv. Mikuláše Hladké Zivoticce.

Toto je má poslední vůle. Na diktar toho jsem ji vlastnoručně napsal a připojil dašum a svůj podpis.

v Hladkých Zivoticích
dne 13. dubna 1943.

P. Huber Juleš
farář a děkan
mar. 4. 3. 1924 v Kopřivnici.

OVĚROVACÍ DOLOŽKA PRO VIDIMACI
Podle ověřovací knihy Městského úřadu Bílovec

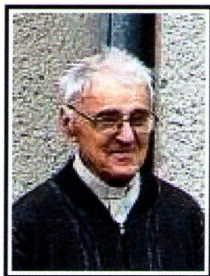
poř. č. vidimace 2531/A
tento/lato úpiný/á* - čestně/ný/á* - opis/kopie*,
obsahující stran
soulhlasí doslovně s předloženou listinou, z níž byl/a pořizán/a a tato listina je
přívopisem*
ověřenou vidimovanou listinou*
listinou, která je výstupem z autorizované konverze dokumentů*
opisem nebo kopií pořizenu ze spisu*
stejněpísem písenného vyhotovení rozhodnutí nebo výroku rozhodnutí*,
obsahující stran.
Listina, z níž je vidimovaná listina pořizena, obsahuje/obsahuje viditelný zajišťovací
prvek, jenž je spouštěm obsahu právního významu této listiny.
v Bílovi dne 24. 8. 2014 Bc. Eva Buršová

* Nechopit se šikrněte

Jméno a ořření ověřující osoby, která vidimaci prováděje (případně její příjmení)
Ořření úřadního razítka a podpis ověřující osoby

Závět

Velebí má duše Hospodina,
že mi učinil veliké věci !

Lk 1,46

Po naplněném životě ve službě Bohu i lidem, odešel k nebeskému Otci
dlouholetý duchovní správce farnosti Hladké Životice
a emeritní děkan bíloveckého děkanátu

P. Hubert ŠULA

Zemřel v úterý 19. srpna 2014 v Krnově ve věku 90 let.

Narodil se 4. března 1924 v Kopřivnici.

Na kněžství se připravoval během 2. světové války v kněžském semináři ve Vidnavě.
Po válce dokončil studia v Olomouci, kde byl také 29. června 1948 vysvěcen na kněze.

Jeho prvním krátkým kněžským působištěm byla rodná Kopřivnice a do roku 1951 Hořejší Kunčice.
Tři roky sloužil u PTP. Od roku 1954 působil ve farnosti Velké Albrechtice s excurrendem v Bílově.

Od 1. listopadu 1965 žil a působil ve farnosti Hladké Životice.

Do roku 2009 působil také jako administrátor excurrendo ve farnostech Pustějov a Kujavy.

Mezi lety 1990 až 2005 byl děkanem děkanátu Bílovec.

Rozloučíme se s ním při eucharistické oběti

v úterý 26. srpna 2014 v 15.00 hodin

v kostele sv. Mikuláše v Hladkých Životicích a na místním hřbitově.

Zarmoucená rodina

Farnosti Hladké Životice, Pustějov a Kujavy

Kněží bíloveckého děkanátu